Chương 301: Hành Động Đặc Chủng

"Bác sĩ" lên xe máy, nói với đội viên Commando: "Chờ một lát, chờ tôi cải trang xong đã."

Dứt lời anh ta lấy hộp trang điểm ra mở, cởi mũ quân đội treo trên kính chiếu hậu xe máy, tháo kính mắt xuống đặt lên đùi, bắt đầu thao tác trước gương trong hộp trang điểm.

Tài xế xe máy nhìn thấy bác sĩ thao tác, con mắt dần dần trợn to, cuối cùng trở nên giống như nhìn thấy quỷ, miệng cũng há hốc.

Thao tác xong xuôi, "Bác sĩ" bỏ bút lông mày vào hộp trang điểm, đóng hộp lại cái "bụp", nhìn về phía tài xế: "Đừng có vẻ mặt thiếu kiến thức như vậy, vợ anh cũng biết trò này."

"Tôi chưa vợ." Tài xế thành thật đáp.

"Bác sĩ" dừng lại, nhìn tài xế: "Vậy nếu anh chết trong nhiệm vụ nguy hiểm như vậy thì sao?"

Tài xế cười nói: "Vậy là Liên Hiệp Vương Quốc bớt đi một người phụ nữ khóc lóc, chẳng phải rất tốt sao?"

"Bác sĩ" suy nghĩ một chút, cũng cười: "Anh nói vậy cũng không sai, nhưng đội trưởng Jonathan của các anh sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần đầu tiên trở về là vội vàng đi kết hôn đấy."

"Đó là vì tình yêu tự tìm đến cửa, còn tôi nếu có thể lên trang nhất báo chí trở thành anh hùng ai ai cũng biết thì chắc cũng kết hôn rồi, ngài chuẩn bị xong chưa?"

"Chờ chút!" Bác sĩ cất hộp hóa trang, bỏ giấy tờ cũ trong người vào túi, lấy ra một bộ giấy tờ mới nhét vào túi, lại đeo kính mắt và đội mũ quân đội, "Xong rồi, đi thôi!"

Tài xế đạp ga một cái, xe máy gầm rú lao ra khỏi chỗ ẩn nấp, gia nhập dòng xe cộ trên đường, chạy như bay bên cạnh hàng xe tải dài dằng dặc, nhanh chóng vượt qua bảy tám chiếc xe tải.

Họ đi qua một trạm gác dẫn đường, Thượng úy thủ trạm vừa thấy quân hàm "Bác sĩ" liền tránh sang một bên nhường đường.

Vì tất cả mọi người đều đang tập trung nhìn vào chiếc xe máy, trạm gác không ai nhìn thấy một nhóm người mượn màn đêm vừa buông xuống, luồn qua mép xe tải chui vào gầm xe.

Rất nhanh, xe máy đã chạy đến cổng chính đầu cầu, dừng lại trước mặt sĩ quan chặn đường, "Bác sĩ" xuống xe, không nói gì, mà là lấy ra hộp thuốc lá mạ vàng, rút một điếu thuốc lá ra ngậm vào chiếc tẩu dài.

Hắn ngậm tẩu thuốc, đi đến trước mặt viên sĩ quan chặn đường, nhìn viên sĩ quan với vẻ đầy ẩn ý.

Đó là một Thiếu úy người Prosen, hoàn toàn không nhận ra "Bác sĩ" chính là vị Thượng tá vừa rồi, thậm chí còn không để ý biển số xe máy chưa được thay.

Vị Thiếu úy do dự một chút, rồi vẫn lấy bật lửa ra châm thuốc cho "Bác sĩ".

Bác sĩ rít một hơi dài, dùng tiếng Prosen pha giọng cà ri hỏi: "Chuyện gì thế này? Các anh chặn đám tàn quân rút lui ở đây là muốn chặn tầm bắn của chính mình à? Lính Ant rất giỏi đánh cận chiến đấy!"

Hàng xe dài dằng dặc quả thực đã che khuất toàn bộ tầm bắn của súng máy trên đầu cầu, pháo phòng không đặt nằm ngang cũng không thể bao quát đường cái, bộ binh Ant có thể ung dung tiến đến cự ly gần.

Vị Thiếu úy nhìn đoàn xe, lắc đầu: "Chúng tôi nhận được lệnh là không được để bất cứ ai đi qua, nhưng tôi cũng không muốn đám người này chặn tầm bắn của mình, cho nên mời họ quay lại đi, nói với tôi cũng vô ích."

Vừa dứt lời, viên sĩ quan chỉ huy quân đội Balath liền hét lên: "Trên bãi biển xuất hiện mười vạn quân Ant (thực ra không có), mấy trăm chiếc xe tăng (cũng không nhiều như vậy), chúng tôi đến đó là chịu chết! Tướng của chúng là Rokossovsky đấy, có người chạy thoát đã tận mắt nhìn thấy, Rokossovsky giơ cao lá cờ đỏ, đám lính đi qua bên cạnh hắn đều phát sáng đỏ hai mắt!"

Vị Thiếu úy cười lạnh: "Mê tín, làm gì có chuyện Rokossovsky thần thánh như vậy! Hắn ta vừa mới bị đế quốc đánh cho chạy khỏi Yeisk, quân đội tổn thất hơn một nửa! Hắn ta cũng chỉ đến thế mà thôi!"

Đây là chiến thuật tuyên truyền của Prosen, giống như "chiến báo đại bản doanh" và "Giết địch một trăm triệu Hổ Cứ Bảo đảo" của Trái Đất, sau này tình huống kiểu này chắc chắn sẽ còn nhiều.

Bác sĩ: "Nhìn sĩ khí của họ kìa, không đâu, họ sẽ không quay lại đâu. Anh nên báo cáo tình hình này cho chỉ huy của anh đi, để họ đi qua, như vậy tầm bắn của các anh sẽ thông thoáng, họ cũng có thể chạy trốn vào đất liền, biết đâu chạy được một lúc là họ hồi phục tinh thần, lại có thể trở thành quân bạn chia sẻ gánh lo cho đế quốc thì sao."

Người Prosen suy nghĩ một chút, xoay người đi đến chỗ điện thoại của trạm gác, nhấc điện thoại lên nói: "Cho tôi gặp Thượng tá Le Bon. Thượng tá, hiện tại đám tàn quân Balath đang tháo chạy chặn tầm bắn của chúng ta, có nên để họ qua cầu trước không ạ. Bây giờ họ chẳng giúp ích được gì, nhỡ đâu lính Ant đánh đến, họ còn có khả năng tấn công vào tuyến phòng thủ của chúng ta, dẫm phải mìn, vân vân."

"Vâng, họ bị quân Ant và Rokossovsky kia dọa vỡ mật rồi. Vâng, họ thề sống thề chết là Rokossovsky đang ở Balath. Vâng, kính chào ngài."

Cúp điện thoại, Thiếu úy Prosen đi đến trước mặt "Bác sĩ": "Thiếu tá đồng ý rồi. Nhưng mà, tôi chợt nhớ ra là vẫn chưa xác nhận thân phận của ngài, xin hỏi..."

"Bác sĩ" lấy giấy tờ ra: "Yêu cầu của anh rất chính đáng, đây là giấy tờ của tôi."

Vị Thiếu úy cau mày: "Đây là tiếng Balath, ngài phải có giấy tờ tạm thời mà chúng tôi có thể xem hiểu chứ, chính là loại in trên giấy ấy..."

Bác sĩ lấy ra một chiếc nhẫn có biểu tượng hoàng gia Balath: "Cái này anh xem hiểu chứ?"

Viên sĩ quan Balath đã sợ đến choáng váng, lập tức lùi lại nửa bước quỳ xuống đất: "Điện hạ!"

Thiếu úy Prosen nhìn người Balath, trịnh trọng chào "Bác sĩ": "Thất kính, hóa ra là hoàng tử điện hạ!"

"Bác sĩ" lắc đầu: "Bình thường thôi, hoàng tử nước tôi nhiều như vậy, có một người bằng lòng ra tiền tuyến cũng không có gì lạ. Vậy có thể cho quân tôi đi qua chưa?"

Thiếu úy Prosen gật đầu: "Đương nhiên rồi ạ."

Hắn ta quay đầu ra lệnh cho binh lính: "Dọn chướng ngại vật! Cho đi, cho đi!"

Lính Prosen được huấn luyện bài bản, chỉ mười mấy giây đã dọn dẹp xong toàn bộ chướng ngại vật.

Viên sĩ quan Balath quỳ rạp xuống đất, nhìn "Bác sĩ" với vẻ mặt vô cùng cảm kích: "Điện hạ, đại ân đại đức của ngài, chúng tôi muôn đời khó quên."

"Đi nhanh đi." "Bác sĩ" phẩy phẩy tay, thật ra trong lòng đang lo ngay ngáy người ta hỏi "Ngài là hoàng tử nào", chỉ mong đám người Balath này đi cho khuất mắt, chỉ còn đám người Prosen là dễ lừa gạt.

Đoàn xe lái qua trạm gác, hướng về phía cây cầu lớn.

Lính Prosen trên cầu hiển nhiên đã nhận được mệnh lệnh, không hề chặn đoàn xe lại.

————

Tất cả mọi người đều đang đổ dồn sự chú ý vào đoàn xe, ngay cả lính canh trên tháp canh vòng ngoài của Prosen cũng đang nhìn xe tải Balath đi qua, hoàn toàn không ai nhìn thấy các đội viên đột kích đang luồn lách vượt qua bãi mìn trong bóng tối.

Phía đoàn xe, ngay khi chiếc xe tải thứ sáu vừa lái lên cầu lớn, tên lính gác ở đầu cầu nhìn sang chiếc xe tiếp theo, còn tầm mắt của đám lính trên đầu cầu thì bị chiếc xe tải che khuất —— ngay khoảnh khắc đó, một bóng

người chui ra từ gầm xe, lao vọt vào bóng tối của công trình kiến trúc.

Sau khi bóng đen xuống xe, lập tức chui từ gầm cầu sang bờ bên kia, tìm thấy dây kíp nổ.

Hắn ta lấy kìm công binh ra, "cạch" một cái cắt đứt dây điện.

Lúc này, đèn pha từ phía thung lũng đối diện chiếu tới, bóng đen vội vàng co người lại, nấp vào bóng cầu.

Trên cầu, xe tải vẫn đang nối đuôi nhau đi qua.

Bên kia cầu, liên tục có những bóng đen nhảy xuống xe trong góc khuất tầm nhìn của lính Prosen, lăn vào trong bóng tối.

Cùng lúc đó, biệt đội Commando đã âm thầm vượt qua bãi mìn và hàng rào dây thép gai.

Lính gác Hans đang lén hút thuốc, đột nhiên có người vỗ vai hắn ta.

Hắn ta giật nảy mình, tưởng là sĩ quan đến kiểm tra, điếu thuốc rơi xuống đất, kết quả quay đầu lại thấy cũng là lính trơn như mình, bèn thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ kiếp, làm tao giật hết cả mình..."

Lời còn chưa dứt, miệng hắn ta đã bị bịt chặt, một đôi tay sắt từ phía sau siết chặt cổ họng, chỉ vài giây sau, cổ hắn ta đã gãy "rắc" một tiếng, không còn giãy giụa nữa.

Hans bị kéo vào trong bóng tối, một tên lính gác khác cao hơn hắn ta nửa cái đầu đứng vào vị trí của hắn, "cảnh giác" quan sát xung quanh.

Vài tên Commando vũ trang đầy đủ đi ngang qua người tên lính gác.

————

Phía bên này, bác sĩ thấy đoàn xe đã đi gần hết, bèn nói với Thiếu úy Prosen: "Chỉ huy của các anh đâu? Tôi muốn gặp anh ta."

Vị Thiếu úy vội vàng nói: "Ở trong doanh trại bên kia, chính là tòa nhà treo cờ Balath ở cửa ấy."

Dù sao thì đám lính Prosen này vẫn đang mặc quân phục Balath, treo cờ thì đương nhiên là treo cờ Balath rồi.

Lúc này bác sĩ đã nhìn thấy các đội viên Commando đang nấp trong bóng tối chuẩn bị chiếm trạm gác, bèn nói: "Anh dẫn tôi đi đi."

Đem chỉ huy đi, lát nữa tốc độ phản ứng của quân địch khi đối mặt với cuộc tấn công sẽ chậm hơn.

Hơn nữa, người Prosen đúng là rất tuân thủ kỷ luật, nhưng không có nghĩa là không có sĩ quan ở trước mặt thì họ sẽ không lười biếng.

Vị Thiếu úy lộ vẻ khó xử: "Tôi phải bám trụ ở đây."

Bác sĩ: "Có sao đâu, chỉ mấy giây thôi mà, có chuyện gì xảy ra được chứ!"

Vị Thiếu úy suy nghĩ một chút, gật đầu: "Vâng, vậy tôi đưa ngài qua đó. Herman, anh chỉ huy thay tôi!"

Một Thượng sĩ đeo hai huân chương chiến thương chào vị Thiếu úy: "Rõ!"

Đám người Prosen này, mặc dù đang mặc quân phục Balath, nhưng lại không chịu từ bỏ huân chương của mình, tên Thượng sĩ kia còn đeo cả Thập tự sắt trong cổ áo quân phục Balath!

Bác sĩ nhìn Thượng sĩ này thêm một cái, sau đó đi theo vị Thiếu úy vào bên trong.

Tài xế xe máy thấy thế vội vàng dừng xe ở bên cạnh, tay cầm súng tiểu liên chạy theo.

Vị Thiếu úy cảnh giác nhìn tài xế: "Đây là..."

Bác sĩ: "Thị vệ của tôi, anh ta không biết nói, là tôi mua được từ chợ nô lệ đấy, biết cả kung fu Cyris nữa!"

Tài xế vội vàng phát ra âm thanh "A Đạt", còn khoa tay múa chân một hồi.

Vẻ mặt vị Thiếu úy đầy khó hiểu.

Bác sĩ: "Hoàng đế Prosen các anh không thuê những người kỳ lạ như vậy sao?"

Vị Thiếu úy lắc đầu: "Bệ hạ còn trẻ, thậm chí còn chưa kết hôn."

"Vậy à, chắc hẳn ngài ấy là một vị hoàng đế tốt, sống rất trong sạch." Bác sĩ vừa nói vừa cẩn thận quan sát hiệu quả của lời nịnh nọt.

Hiển nhiên là hiệu quả rất tốt, vị Thiếu úy đồng tình từ tận đáy lòng: "Vâng, bệ hạ đã khiến Prosen trở nên vĩ đại chưa từng có, ngài ấy đã chinh phục cả Uropa rồi đấy!"

Bác sĩ: "Đúng vậy, chắc hẳn trong vòng nửa năm nữa sẽ chinh phục được cả Ant?"

"Chắc chắn rồi! Bộ trưởng Tuyên giáo nói, chỉ cần chiếm được Abadan, Ant nhất định sẽ đầu hàng, vì bọn chúng không có đủ dầu để sưởi ấm, sẽ bị chết rét hết!"

Bác sĩ: "Thì ra là vậy!"

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, tiến vào bộ chỉ huy, đi thẳng đến văn phòng của viên sĩ quan chỉ huy.

Vừa vào văn phòng, vị Thiếu úy liền giới thiệu: "Thượng tá Hawke, vị này là... ừm, không biết nên xưng hô với hoàng tử điện hạ như thế nào ạ?"

Bác sĩ chưa kịp trả lời thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn.

Thượng tá Hawke quay đầu nhìn ra ngoài, lập tức ấn nút báo động trên bàn.

Tiếng còi báo động chói tai vang lên.

Vị Thiếu úy xoay người định chạy ra khỏi phòng, trở về vị trí chiến đấu của mình, nhưng "người thị vệ câm" của "hoàng tử" đã nhanh tay khóa trái cửa phòng, đồng thời xả súng tiểu liên bắn.

Vị Thiếu úy trúng sáu phát đạn, ngã ngửa ra sau ——

Thượng tá Hawke rút súng lục ra, nhưng bị bác sĩ dùng gậy đánh bay.

Ngay sau đó, bác sĩ đeo chiếc nhẫn có biểu tượng hoàng gia Balath vào, đấm thẳng một cú vào mặt viên Thượng tá.

Cả cái cằm của viên Thượng tá bị lệch sang một bên, hai chiếc răng bay ra ngoài, đập vào tường.

Cùng lúc hai chiếc răng rơi xuống đất, cơ thể viên Thượng tá đổ sụp xuống, trượt dài trên tường.

"Người thị vệ câm" hỏi: "Cái nhẫn này mày lấy đâu ra đấy?"

Bác sĩ: "Đồ lưu niệm bán ở Vương đô, một shilling hai mươi lăm xu một chiếc."

(Hết chương 301)

Chương 302: Huyết Dạ

Thời gian lùi lại một chút, ba phút trước khi trận chiến bắt đầu.

Jonathan mặc quân phục, nghênh ngang đi về phía đầu cầu.

Vì mọi người đều đang tập trung chú ý vào đoàn xe, không ai cảm thấy hắn ta có gì bất thường.

Cửa đầu cầu có một lính gác, nhìn thấy Jonathan đi tới liền giơ tay phải lên làm động tác "dừng lại", sau đó dùng tiếng Prosen hỏi gì đó.

Jonathan cho tên lính gác xem bánh kẹo và rượu trong tay —— thật ra đây đều là đồ hắn ta lẻn vào bếp ăn của đội canh cầu lấy trộm lúc trước.

Nhìn thấy đồ ăn, tên lính gác càng thêm nghi hoặc, nhưng Jonathan làm động tác "suỵt". Tên lính gác nhìn động tác này, suy nghĩ một giây, hình như đã hiểu ra chuyện gì, lập tức mở cửa ra hiệu cho hắn ta "vào đi".

Jonathan đi vào đầu cầu, đóng cửa lại, sau đó thuận tay khóa trái cửa —— loại cửa pháo đài này đều có thể khóa từ bên trong, bên ngoài dù có chìa khóa cũng không mở được.

Hắn ta đặt đồ ăn lên bàn.

Tên lính Prosen vốn đang ở cửa sổ bắn súng nhìn ra ngoài, nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại, nhìn thấy đồ ăn trước tiên, vui vẻ nói gì đó, đi tới

cầm lấy một chiếc xúc xích.

Lúc này, tên lính mới nhận ra Jonathan là gương mặt lạ hoắc, ngẩn người ra.

Không nói hai lời, Jonathan rút loan đao ra chém một nhát, tên lính lập tức ôm cổ ngã ra sau.

Jonathan đỡ lấy tên lính sắp ngã xuống, cẩn thận đặt hắn ta lên ghế dựa bên cạnh bàn, tay cầm loan đao lặng lẽ mò lên tầng hai của tháp canh.

Một viên Quân sĩ trưởng đang ngồi trước bàn viết gì đó, có thể là thư nhà, hoàn toàn không để ý Jonathan đã mò đến sau lưng.
Thế là Jonathan chém một đao vào sau lưng quân sĩ trưởng, lưỡi đao cong vút lên đâm hết vào người hắn.

Tên quân sĩ trưởng cố gắng muốn quay đầu, nhưng thân thể đã không nghe sai khiến, hắn chỉ có thể chuyển ánh mắt đến cực hạn, từ khóe mắt nhìn Jonathan.

Jonathan rút loan đao ra, lại chém một đao vào cổ quân sĩ trưởng, khiến đầu và thân thể hắn hoàn toàn tách rời.

Hắn cầm lấy vải dầu trên bàn, bắt đầu lau vết máu trên loan đao, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng chim kêu.

Jonathan vội vàng thu hồi loan đao, trở lại tầng một, mở cửa ra, sau đó người bên ngoài đẩy thi thể lính gác vào cửa, nói: "Bác sĩ mang chỉ huy trạm gác của địch đi rồi, mấy người chúng tôi đều vào vị trí rồi, anh dùng súng máy phát tín hiệu hành động đi."

"Biết rồi." Jonathan nói.

Người bên ngoài nhìn Jonathan: "Anh có thể dùng súng máy à?"

"Tôi chỉ thích dùng vũ khí lạnh thôi, chứ đâu phải bị thần kinh không thể dùng vũ khí nóng, yên tâm đi. Tôi còn ném lựu đạn đấy! Còn nữa, tòa tháp này có ba khẩu súng máy, các cậu gọi thêm hai người nữa tới đây."

Người bên ngoài dứt khoát quay đầu nhỏ giọng kêu gọi: "Philip! Lại đây mau lên, ba người chúng ta thủ ở đầu cầu."

Rất nhanh, một đội viên Commando võ trang đầy đủ tiến vào cửa, ngay sau đó người nói chuyện bên ngoài cũng lách mình tiến vào.

Jonathan vội vàng đóng cửa lại, khóa trái, sau đó ba người hợp lực đẩy tủ bên cạnh tới, chắn ngang cửa chính.

Ngay sau đó ba người xông lên sân thượng của tòa tháp.

Trên tháp canh cũng có đèn pha, nhưng là loại cố định chiếu về hướng cửa chính, cung cấp nguồn sáng cho cửa chính.

Jonathan cười nói: "Tuyệt quá, lát nữa chúng ta dùng đèn này làm chói mắt bọn địch, để chúng không cách nào ngắm bắn chúng ta được."

"Được! Vậy thì, Jonathan, bắt đầu thôi!"

Jonathan gật đầu, nằm sấp trước súng máy. Đây không phải là súng Maxim, mà là MG34 của quân Prosen. Cũng may Jonathan từng học cách sử dụng vũ khí của quân Prosen, bèn trực tiếp kiểm tra súng, lại điều chỉnh bánh xe của giá ba chân, cuối cùng nhắm thẳng vào trạm gác ở cổng.

Kết quả hắn còn chưa khai hỏa, phía bên kia cầu đã nổ súng trước.

Là tiếng súng tiểu liên Sten.

Đoàn xe của quân Balath vừa mới đi qua, xung quanh vừa yên tĩnh trở lại, cho nên tiếng súng này nghe đặc biệt đột ngột.

Jonathan lập tức bóp cò, súng máy của quân Prosen lập tức phát ra tiếng súng khiến rất nhiều binh sĩ quân Đồng minh bị PTSD phải khiếp sợ, hỏa tuyến do đạn lửa dệt thành quét qua trạm gác ở lối vào khu phòng ngự.

Jonathan rất chắc chắn lần này mình đã bắn hạ ít nhất năm tên lính Prosen, những tên còn lại thì được huấn luyện rất bài bản, nằm rạp xuống đất.

Nhưng xạ thủ súng máy của trạm gác cũng lập tức điều chỉnh họng súng, bắn về phía tòa tháp, nhưng vì ánh đèn pha quá sáng nên không cách nào nhắm bắn chính xác, tất cả đều bị lệch.

Ngay sau đó, xạ thủ súng máy Prosen nghe thấy tiếng chốt an toàn của lựu đạn bật lên.

Lựu đạn của quân Prosen đều là loại dây giật, chỉ cần nắm lấy vòng dây giật một cái là có thể kích nổ kíp, còn lựu đạn của quân Đồng minh thì phải rút chốt an toàn ra rồi buông tay, chốt an toàn sẽ bị lò xo bật ra, đồng thời kim hỏa tinh sẽ va vào kíp nổ.

Cho nên khi lựu đạn của quân Đồng minh được kích hoạt sẽ có tiếng "ting" thanh thúy này, sau đó chốt an toàn bay lên cao.

Xạ thủ quay đầu lại, vừa nhìn thấy quả lựu đạn bay tới dưới chân mình.

Vụ nổ hất tung hắn ra khỏi công sự.

Biệt đội Commando từ trong bóng tối xông ra, dùng súng tiểu liên Sten bắn yểm hộ, tạo thành hỏa lực đan xen với súng máy, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ trạm gác.

Lúc này từ hướng khu nhà chính truyền đến tiếng còi báo động inh ỏi, rất nhiều tên lính Prosen mặc quân phục của quân Balath xông ra khỏi doanh trại, bài bản tiến về vị trí chiến đấu.

Jonathan trên đầu cầu điều chỉnh họng súng, bắn về phía khu nhà chính, ngay lập tức bắn hạ bảy tám tên. Ngay sau đó quân Prosen ném ra đạn khói.

Jonathan chẳng thèm quan tâm, dựa vào trí nhớ của mình dùng súng máy phong tỏa khu nhà ở.

Nhưng điều này không thể ngăn cản quân Prosen triển khai đội hình bao vây đầu cầu.

Ở hướng trạm gác, đội viên Commando chiếm được súng máy, bắn về phía quân Prosen, tạo thành hỏa lực đan xen với đầu cầu.

Jonathan vừa bắn vừa hô to: "Nhanh lên, đạn! Martin, đạn!"

Martin xách theo hai thùng đạn lớn từ trong đầu cầu trèo lên, đồng thời nhắc nhở: "Nên thay nòng súng rồi!"

Jonathan nhìn nòng súng đã đỏ rực, lắc đầu: "Kệ nó đi, dù sao cũng không dùng mãi được, hỏng thì hỏng!"

Martin đặt đạn dược xuống, lấy bình nước ra: "Để tôi tưới chút nước cho anh!"

Nước trong bình vừa rơi xuống nòng súng liền bốc hơi ngay, lượng lớn hơi nước thậm chí còn làm bỏng mắt Jonathan, nhưng hắn vẫn không ngừng bắn, băng đạn cuối cùng trên súng máy đã nhanh chóng hết sạch.

Hắn mở nắp hộp tiếp đạn: "Nạp đạn!"

Martin nhét băng đạn mới vào súng.

Lúc này phía dưới tháp canh truyền đến tiếng hô lớn của quân Prosen.

Jonathan đang định đóng nắp hộp tiếp đạn lại, thì ngẩng đầu lên nhìn thấy một quả lựu đạn cán gỗ bay thẳng về phía mặt mình.

Hắn lập tức đưa tay chụp lấy quả lựu đạn, sau đó ném ngược trở về.

Quả lựu đạn vừa rơi vào màn đêm là phát nổ, phía dưới còn vang lên tiếng kêu thảm thiết của quân Prosen.

Martin giúp Jonathan đóng nắp hộp tiếp đạn, hô: "Xong rồi!"

Jonathan lại tiếp tục bắn.

Martin thì giật chốt lựu đạn ném xuống dưới, cho nổ tung những tên địch đã mò tới gần tháp canh.

Lúc này George ở phía sau hai người cũng đang dùng súng máy bắn, hô lớn: "Đạn!"

"Tới đây! Nòng súng của cậu có cần làm nguội không?"

"Của tôi là súng Maxim, có ống làm mát bằng nước! Cậu lấy nhầm đạn rồi anh bạn!"

"Mẹ kiếp, sao không nói sớm là cậu dùng súng Maxim!"

Jonathan không kịp quan tâm tới hai người phía sau, hắn lại bắn thêm khoảng ba mươi viên, lại thấy một quả lựu đạn bay về phía mặt mình -

Thế là hắn lại chụp lấy quả lựu đạn cán gỗ, ném ngược trở về.

Quả này vừa nổ, bên cạnh lại có một quả khác bay tới.

Jonathan dứt khoát cầm luôn cây xẻng công binh bên cạnh lên, coi như vợt cầu lông mà đánh quả lựu đạn ngược trở về.

Quả này còn chưa nổ, quả thứ ba lại bay tới, Jonathan chỉ có thể tiếp tục vung xẻng, căn bản không thể bắn được.

Đột nhiên, tầng một truyền đến tiếng nổ lớn, có lẽ là quân Prosen đã ném lựu đạn vào từ cửa sổ tầng một. Nhưng mà tầng một đâu có ai!

Đột nhiên, trận địa pháo phòng không bên cạnh khai hỏa.

Pháo tự động 20mm bắn liên tục vào xung quanh lô cốt, bắn hạ toàn bộ quân địch đang bao vây tòa tháp.

"Làm tốt lắm!" Jonathan hướng về phía pháo phòng không hô lớn, "Cẩn thận bọn chúng bao vây!"

Đáp lại hắn là tiếng súng tiểu liên Sten, biệt đội Commando đã chiếm giữ trận địa xung quanh pháo phòng không.

Pháo tự động 20mm đánh cho quân phòng thủ Prosen tan tác, cuộc bao vây đầu cầu bị hóa giải trong chớp mắt.

Đột nhiên, một khẩu súng máy hạng nặng Maxim trên gác mái khu nhà ở của quân Prosen khai hỏa.

Mục tiêu là trận địa pháo phòng không, hai đội viên Commando đang điều khiển pháo tự động 20mm trúng đạn, ngã xuống vị trí. Đội viên Commando đang vận chuyển đạn pháo tuy rằng lập tức nằm xuống, nhưng vẫn trúng đạn ở lưng.

Xạ thủ súng máy Prosen chiếm ưu thế điểm cao bắt đầu nã đạn, áp chế đội viên Commando ở trận địa pháo phòng không không thể nào ngóc đầu lên được.

Jonathan điều chỉnh họng súng, nhắm bắn vào gác mái, nhưng góc bắn của hắn không thể bắn trúng xạ thủ súng máy đang nấp sau bức tường gác mái.

Lúc này, một đội viên Commando như anh hùng xuất hiện trên nóc nhà! Anh ta vẫy tay với Jonathan, rõ ràng là đang ra hiệu cho Jonathan ngừng bắn.

Vừa lúc Jonathan bên này bắn hết một băng đạn, hắn mở nắp hộp tiếp đạn, rút băng đạn đã hết ra.

Jonathan ngừng bắn, nhưng quân Prosen dưới đất cũng phát hiện ra đội viên Commando trên nóc nhà, bắt đầu dùng súng trường Kar98k trong tay tập trung bắn.

Jonathan lập tức thay băng đạn mới, bắt đầu áp chế đám lính Prosen này.

Chưa kịp đợi hắn áp chế hoàn toàn được quân địch, đội viên Commando trên nóc nhà đã đứng dậy.

Viên đạn của súng trường Kar98k bắn nát mảnh ngói dưới chân anh ta, rõ ràng là xạ thủ không chỉnh thước ngắm cho chuẩn.

Người đội viên Commando dũng cảm tiến về phía trước giữa làn đạn, lao người tới bên cửa sổ gác mái, móc ra hai quả lựu đạn, dùng răng cắn chốt an toàn, giật mạnh.

Tay trái tay phải mỗi tay cầm một quả lựu đạn, đồng thời buông chốt an toàn, ném quả bên tay trái vào trong phòng trước, định ném quả bên tay phải thì một viên đạn găm trúng người anh ta.

Người đội viên Commando trẻ tuổi lộ vẻ mặt đau đớn, nhưng vẫn cố gắng ném quả lựu đạn bên tay phải vào trong.

Gần như ngay khi quả lựu đạn bay vào trong phòng, hai quả lựu đạn đồng thời phát nổ, khẩu súng máy bị hất văng ra khỏi cửa sổ, rơi xuống đất.

Toàn thân người đội viên Commando đổ sụp xuống bên cửa sổ, những viên đạn của súng trường Kar98k vẫn liên tục bắn vào xung quanh anh ta.

Mảnh ngói bị bắn vỡ liên tục, không thể chịu được trọng lượng của người chiến sĩ, anh ta từ từ trượt xuống mái nhà, rơi xuống đất, ngã đè lên khẩu súng máy.

Jonathan nhìn thấy cảnh tượng sau khi lựu đạn phát nổ, hắn đứng bật dậy, tháo súng máy khỏi giá ba chân, cầm trên tay, vừa gào thét vừa bắn về phía quân địch.

Martin thấy vậy cũng phải kinh ngạc, hô lớn: "Đặt trên giá ba chân bắn mới chuẩn chứ!"

Jonathan: "A a a a a a a a a!"

"Jonathan, bình tĩnh nào!"

(Hết chương)

Chương 303: Kịch chiến suốt đêm (Bổ sung 181)

Không biết quân Prosen có phải bị khí thế của Jonathan dọa sợ hay không, mà hỏa lực của chúng rõ ràng đã yếu đi - đương nhiên súng trường Kar98k cũng không thể bắn ra hỏa lực dày đặc được.

Tiểu đội bộ binh của quân Prosen chủ yếu tập trung xung quanh súng máy, kết quả các vị trí súng máy đã được thiết lập đều bị biệt đội Commando triệt hạ, cho nên bên phía quân Prosen chỉ còn lại súng tiểu liên trong tay đội trưởng là còn chút hỏa lực tự động.

Rõ ràng quân Prosen không quen chiến đấu trong tình huống không có súng máy.

Jonathan bắn hết đạn, nằm xuống hô lớn: "Đạn!"

"Nòng súng của anh nóng chảy rồi! Khẩu súng máy đó hỏng rồi!" Martin hô.

Lúc này Jonathan mới phát hiện nòng súng đúng là đã hỏng thật rồi, chạm vào bao cát còn phát ra tiếng xèo xèo.

Hắn chửi thề một tiếng, cầm lấy súng tiểu liên, bắn về phía quân Prosen đang bắt đầu bao vây lần nữa.

Quân Prosen dùng súng trường Kar98k bắn trả, mũ nồi của Jonathan bị bắn bay.

Hắn bò xuống, chửi: "Mẹ kiếp, súng tiểu liên Sten này căn bản không đủ sức sát thương bọn chúng."

Martin: "Súng này cùi bắp thế nào thì chúng ta đều biết rõ rồi!"

Lúc này, hỏa lực của quân địch đột nhiên im bặt, không còn nghe thấy tiếng "vèo vèo" của những viên đạn súng trường Kar98k bắn vào bao cát nữa.

Jonathan: "Chuyện gì thế nhỉ?"

Hắn và Martin nhìn nhau, sau đó cùng thò đầu ra quan sát.

Quân Prosen đang rút lui khỏi doanh trại!

Hai người lại nhìn nhau, Jonathan hỏi: "Anh có biết chuyện gì xảy ra không?"

Martin chỉ biết dang hai tay ra.

Vài phút trước.

Bác sĩ đeo râu giả, hỏi đội viên Commando duy nhất bên cạnh: "Nhìn thế nào, giống không?"

Đội viên Commando nhìn vị đại tá đã chết kia: "Rất giống. Khó trách lúc nãy anh không cho tôi bắn chết lão ta."

Bác sĩ: "Không, không phải, quan trọng không phải là quân phục, mà là những tấm huân chương này, cậu không nhận ra sao?"

Nói xong, hắn tháo hết huân chương trên người vị đại tá xuống, tự mình đeo hết lên người.

Sau khi đã ăn mặc chỉnh tề, bác sĩ đứng trước gương, nhìn mình trong gương.

Bắt đầu từ giờ phút này, hắn chính là đại tá Hawke của quân Prosen.

Để tăng thêm phần chân thật, bác sĩ nhét toàn bộ giấy tờ tùy thân của vị đại tá vào túi, sau đó cầm lấy khẩu súng lục Luger của ông ta.

"Đi thôi, chúng ta đi lừa bọn Prosen kia." Bác sĩ vung tay, tự mình mở cánh cửa bị khóa trái.

Lính Prosen bên ngoài đang húc cửa nhìn thấy cảnh này đều ngây người.

"A, đại tá..."

Khẩu súng tiểu liên của đội viên Commando từ bên hông "đại tá" thò ra, một tràng đạn bắn chết những tên lính Prosen kia.

Dù sao lúc này bên ngoài tiếng súng rền trời, cũng chẳng ai để ý tới biến cố ở chỗ này.

Bác sĩ bước qua xác lính Prosen, nói với đồng đội: "Đi đốt văn phòng đi, đừng để ai vào đó nhìn thấy vị đại tá thật."

"Vâng."

Trong lúc đồng đội đi đốt văn phòng, bác sĩ vội vã đi xuống lầu, gọi đám tham mưu đang ở trong văn phòng lớn: "Mọi người còn ở đây làm gì? Mau ra ngoài chiến đấu! Nhanh lên, cầm vũ khí lên!"

Đám tham mưu nhìn nhau, sau đó viên tham mưu có quân hàm cao nhất hỏi: "Đại tá, giọng ngài nghe lạ thế?"

"Tôi bị một tên khốn nào đó đấm cho một phát vào dây thanh quản! Đừng quan tâm những chuyện đó nữa, mau ra ngoài chiến đấu! Đám lợn các người!"

Không biết có phải do câu chửi này khiến đám tham mưu nhớ tới hình ảnh oai phong lẫm liệt của vị đại tá hay không, mà tất cả đều bỏ điện thoại và tài liệu xuống, nối đuôi nhau đi ra khỏi văn phòng.

"Đi nhận vũ khí! Nhanh lên!" Bác sĩ thúc giục.

Chờ sau khi đám tham mưu đi hết, hắn vội vàng tìm kiếm trong phòng một ít tài liệu có giá trị, nhét hết vào trong quân phục, biết đâu lại may mắn đỡ được đạn.

Ngay sau đó, vị đại tá rời khỏi văn phòng, hội hợp với đồng đội vừa đốt xong văn phòng, men theo cầu thang xuống tầng một, đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa, hắn đã lớn tiếng gọi: "Chỉ huy! Chỉ huy đâu?"

Rất nhanh sau đó, một viên thượng úy chạy tới: "Đại tá? Ngài vừa đi đâu vậy?"

Hiển nhiên vị thượng úy này căn bản không rảnh quan tâm vị thượng tá trước mắt có phải hàng giả hay không.

Bác sĩ: "Mọi người sao lại tấn công kiểu này? Không có vũ khí hạng nặng mà muốn công phá cứ điểm kiên cố là uổng công vô ích! Hiện tại nên rút khỏi cứ điểm, tập kết lại, chuẩn bị tìm nơi vượt sông, hội hợp với lực lượng chủ lực!"

Thượng úy: "Chuyện này..."

Bác sĩ: "Anh không thấy sao? Căn bản không có khả năng công phá trận địa! Mọi người ngay cả súng máy cũng không có!"

Thượng úy trầm mặc, bởi vì hắn đại khái cũng nhìn ra căn bản không có cách nào đoạt lại trận địa.

Bọn họ còn đang tấn công, chỉ là vì bọn họ là quân nhân Prosen, sẽ dốc hết sức lực hoàn thành nhiệm vụ của mình —— nhiệm vụ trước đó của bọn họ chính là bảo vệ cầu.

Nhưng hiện tại thượng tá đã giao cho bọn họ nhiệm vụ mới.

Thế là thượng úy quay đầu: "Truyền lệnh! Rút lui ra ngoài, tập kết lại bên ngoài, chuẩn bị tìm nơi vượt sông!"

Lúc này các tham mưu được trang bị vũ trang cũng từ trong doanh trại đi ra, bác sĩ chỉ cửa sau: "Đi ra từ bên này! Có thể sẽ còn xảy ra chiến đấu, tôi cần mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu! Còn nữa, thượng úy, anh đi xem có xe nào dùng được không."

Thượng úy lắc đầu: "Tôi đã xem qua, tất cả lốp xe đều bị chọc thủng rồi."

Bác sĩ thầm nghĩ Commando à, hiệu suất của Commando các anh cũng thật cao, một chút thời gian mà đã chọc thủng hết lốp xe rồi.

Nếu để lại một ít xe, đám người này lái xe có thể chạy biến đi thật xa, chờ bọn họ kịp phản ứng thì quân tiếp ứng của Rokossovsky đã sớm đến rồi.

Bác sĩ: "Đi bộ rút lui!"

Thượng úy quay đầu ra lệnh.

Lúc này có tham mưu đang đi ra ngoài quay đầu nhìn thoáng qua, kết quả phát hiện văn phòng tầng ba bốc cháy, bèn hô to: "Văn phòng của thượng tá đang cháy!"

Tất cả tham mưu đều dừng lại, quay đầu nhìn tầng ba.

Thượng úy cũng đang nhìn lên tầng ba, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng, hắn quyết định, vừa chuyển ánh mắt vừa chất vấn: "Ông thật sự là thượng tá Hawke sao? Nghĩ kỹ lại thì giọng nói của ông cũng không giống với giọng nói của thượng tá mà chúng tôi quen thuộc... Người đâu?"

Bác sĩ đã sớm lách mình trốn ra sau cột trụ ở cửa chính, đồng thời để lại một quả lựu đạn đã được rút chốt.

Chốt an toàn bật ra thậm chí còn bay về phía thượng úy, khiến hắn theo bản năng nghiêng đầu né tránh...

Thế nhưng quả lựu đạn đã được kích hoạt ngay trước mặt, né một cái chốt an toàn hiển nhiên chẳng có tác dụng gì...

Lựu đạn phát nổ, thượng úy đối mặt với cơn bão mảnh vỡ.

Mặt và quần áo của hắn đồng thời bị xé nát, máu thịt lẫn lộn.

Dưới tác dụng của xung kích, hắn ngã ngửa về phía sau.

Quân Prosen xung quanh cũng bị mảnh đạn văng trúng, nhưng bọn họ đứng không gần như vậy, phần lớn đều không chết, chỉ ngã lăn ra đất kêu la thảm thiết.

Đồng đội của bác sĩ nổ súng, súng tiểu liên Sten bắn ra hỏa lực dày đặc.

Các tham mưu vừa mới được nhận đều là súng trường, còn chưa phải là súng trường Mauser K98k mà bọn họ quen dùng, mà là súng trường Lee-Enfield của Liên hiệp Vương quốc, kỹ năng bắn súng rõ ràng bị ảnh hưởng, đợt đạn đầu tiên vậy mà không bắn trúng tên Commando nào.

Trong lúc bọn họ kéo chốt súng, lính Commando đã giống như bác sĩ, nấp ở phía sau cột trụ.

Lúc này nhược điểm của súng tiểu liên Sten đã hiện ra, hộp đạn của nó được lắp lệch sang một bên, thò đầu ra từ phía sau bức tường để bắn không được thuận tiện.

Lính Commando chỉ có thể kéo một đoạn phía sau nòng súng, nghiêng người ra ngoài bắn, tư thế vô cùng kỳ quặc.

Lúc này bác sĩ lại ném ra một quả lựu đạn, nổ tung giữa đám tham mưu.

Có tham mưu kêu lên: "Đừng bắn bọn chúng nữa, mau đi gọi đội ngũ đang rút lui quay lại!"

Lập tức có tham mưu xoay người bỏ chạy, nhưng lại được "ưu ái" chăm sóc bởi súng tiểu liên Sten, trúng ba phát đạn vào lưng, ngã gục xuống đất.

Nhưng càng nhiều tham mưu rời khỏi chỗ nấp, chạy như bay về phía đội ngũ đang rút lui, vừa chạy vừa kêu: "Quay lại! Mau quay lại!"

Đúng lúc này, đầu cầu bên kia đột nhiên vang lên tiếng súng dày đặc.

————

Vốn dĩ đầu cầu bên kia không có doanh trại, chỉ có binh lính Prosen đang làm nhiệm vụ, cho nên Commando "đi nhờ xe" chỉ mất khoảng mười phút đã giải quyết xong đám người Prosen.

Chỉ huy đội Henry thậm chí còn bắt đầu cân nhắc phái người vượt cầu sang chi viện cho quân bạn.

Kết quả là Henry còn đang sắp xếp thì tên Commando phụ trách súng máy bỗng hét lớn: "Đèn xe! Rất nhiều đèn xe!"

Henry vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy rất nhiều đèn xe đang chạy dọc theo quốc lộ về phía bên này.

Hắn lập tức ý thức được có thể là quân đội Balath vừa mới rút lui qua cầu đã quay trở lại.

Henry: "Chuyện gì thế này? Không phải sĩ khí của bọn chúng đã hoàn toàn sụp đổ rồi sao? Sao còn quay trở lại?"

Lúc này xe tải đã chạy đến gần, tên Commando phụ trách súng máy liền hỏi: "Có muốn nổ súng không?"

Henry cắn răng nói: "Bắn! Bắn!"

Lưới lửa đạn của súng máy hạng nặng MG34 lập tức trút về phía quân địch, chiếc xe tải đi đầu lập tức bị bắn trúng bốc cháy, loạng choạng một cái rồi lao ra khỏi vách núi, rơi xuống vực sâu.

Lính Balath trên xe điên cuồng nhảy ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp núi rừng.

Chiếc xe tải thứ hai và thứ ba cũng bốc cháy, nhưng tài xế kịp thời phanh xe lại, lính Balath trên xe người ngùn ngụt lửa nhảy xuống xe, lăn lộn trên đất.

Mùi thịt cháy khét theo gió bay tới.

Lính Commando đồng loạt khai hỏa, thu hoạch sinh mạng quân Balath như gặt lúa.

Nhưng quân Balath vẫn vừa gào thét vừa xông lên, bất chấp hỏa lực.

Henry nghe ra được bọn họ đang gào thét cái gì mà "Điện hạ", hình như là muốn cứu người.

Hắn quay đầu lại gọi: "Bob! Đám người này đang gào cái gì thế?"

"Bọn họ đang hô to cái gì mà không thể quên ân tình của Điện hạ, hình như là cho rằng có một vị hoàng tử Balath nào đó đang ở chỗ chúng ta!"

Henry kinh hãi: "Có sao?"

"Không biết!"

Henry còn muốn hỏi gì đó thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng đạn cối rơi xuống.

Lũ Balath này, vậy mà có cả cối!

Vả lại bọn chúng vậy mà còn nhớ sử dụng!

Cùng lúc đạn cối rơi xuống, súng máy của quân Balath cũng đồng loạt khai hỏa, đạn bay vèo vèo qua đỉnh đầu lính Balath, bắn về phía đám lính Commando.

Henry thấp giọng chửi một câu.

Lính Commando có tố chất cá nhân mạnh, hơn nữa còn giỏi về các loại nhiệm vụ đặc biệt như đánh lén, phá hoại.

Nhưng bọn họ trên chiến trường chính diện cũng chỉ là một đám "anh em tốt giá trị 50 bảng Anh", lúc này ưu thế về mặt chiến đấu liền không còn rõ ràng nữa.

Nhất là khi kẻ địch đã sử dụng đến pháo.

Súng cối chẳng quan tâm anh là lính Commando hay là lính quèn, chỉ cần rơi xuống bên cạnh thì anh chắc chắn phải chết.

Hơn nữa lũ Balath này được huấn luyện viên Prosen huấn luyện rất bài bản, súng cối bắn rất chính xác!

Sau một loạt pháo kích, đã có một khẩu súng máy bị trúng đạn.

Henry không còn cách nào khác, đành phải hô lớn: "Trốn vào boongke! Tất cả mau trốn vào boongke! Nhanh lên! Đừng để bị pháo oanh tạc!"

Đúng lúc này, một quả đạn cối rơi xuống ngay bên cạnh hắn, cả người hắn bay lên cao...

(Hết chương)

Chương 304: Cầm cờ đỏ của ta đến

Nghe thấy tiếng súng cối, Jonathan biết là xong đời rồi.

Trước khi gia nhập Commando, Jonathan từng phục vụ trong Lục quân Anh, gia nhập quân viễn chinh, hắn biết rõ uy hiếp của pháo binh đối với bộ binh nhẹ.

Tuy rằng lính Commando có tố chất cá nhân siêu hạng, nhưng trước pháo binh, cho dù chỉ là súng cối, thì bọn họ cũng chỉ là bộ binh nhẹ mà thôi.

Jonathan lớn tiếng kêu lên: "Ẩn nấp! Nhanh chóng tìm chỗ nấp kiên cố! Nhanh chóng tìm chỗ nấp kiên cố!"

Vừa hô hào, hắn vừa cầm lấy hai hòm đạn, lao xuống cầu thang, chui vào trong lô cốt đầu cầu.

Bên trong lô cốt đầu cầu còn một khẩu súng máy MG34 không có giá ba chân, dùng chung loại đạn với khẩu súng máy đặt trên nóc nhà.

Jonathan vừa mới chui vào trong lô cốt đầu cầu thì đạn cối đã nã xuống bên ngoài.

Martin và George chậm chân một bước, bị lăn lông lốc từ trên cầu thang xuống.

"Mẹ kiếp! Cậu giẫm lên mặt tớ rồi!"

"Khỉ thật, không phải cậu đột nhiên đẩy tớ thì làm sao chúng ta phải lăn xuống cầu thang như quả bóng thế này!"

Jonathan liếc nhìn bọn họ một cái, không thèm để ý, tiếp tục quan sát tình hình bên ngoài.

Hình như quân Prosen đã nhận ra điều gì đó, bắt đầu quay đầu chạy về phía đầu cầu, kết quả là đâm đầu vào màn mưa đạn cối, bị nổ đến phải chốn chui trốn nhũi.

Jonathan cười ha hả, tuy rằng hiện tại tình cảnh của Commando rất nguy hiểm, nhưng nhìn thấy kẻ địch bị pháo của chính mình oanh tạc, hắn vẫn không nhịn được cười thành tiếng.

Martin và George đang trách móc lẫn nhau bỗng nhiên dừng lại, nhìn nhau một cái, sau đó cùng quay sang nhìn Jonathan.

Đúng lúc này, chuông điện thoại trong lô cốt vang lên.

Jonathan lập tức nhấc máy: "A lô? Ai đấy?"

"Là tôi, bác sĩ đây. Hai chúng tôi đã chiếm được tòa nhà sở chỉ huy của địch, ở đây có một chiếc máy điện đài chưa bị phá hủy, mau cử người biết phát báo đến đây!"

Jonathan: "Người biết phát báo? Chuyện này..."

Hắn quay sang nhìn Martin: "Chờ chút, Martin, hình như trước khi gia nhập quân đội cậu làm việc ở phòng thu phát của nhà ga đúng không?"

"Là Cục Điện báo nhà ga! Cục Điện báo nhà ga! Đã nói bao nhiêu lần rồi, là Cục Điện báo, không phải cái phòng thu phát quèn nào đó! Đó là một ga lớn đấy!"

Jonathan: "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi. Vậy cậu biết phát báo chứ?"

"Tất nhiên là biết rồi, nhưng tôi không có sổ mật mã, cả của quân Đồng minh lẫn của quân Prosen đều không có, tôi chỉ có thể dùng mã Morse thông dụng của bưu điện quốc tế để phát báo, ai nhận được cũng có thể giải mã được." Martin nói rồi giơ hai tay ra.

Jonathan kéo cửa lớn của lô cốt ra: "Mau đến sở chỉ huy, ở đó có máy điện đài. Tình hình hiện tại chúng ta phải nhanh chóng liên lạc với quân đổ bộ đường không của Ant, nếu không sẽ bị quân địch dùng số lượng áp đảo và màn đạn cối chết tiệt này tiêu diệt mất!"

Martin nhìn màn đạn cối bên ngoài đang không ngừng dội xuống, đúng lúc này lại có một quả đạn cối rơi trúng nóc lô cốt, sau tiếng nổ, một lượng lớn đá vụn và bụi đất rơi như mưa xuống đầu ba người.

Martin: "Cậu chắc chắn muốn tôi chạy đến tòa nhà sở chỉ huy dưới làn mưa đạn này sao?"

Jonathan lấy cây kèn túi Scotland vẫn luôn đeo sau lưng ra, nghiêm túc nhìn Martin: "Đúng vậy, tôi sẽ đi cùng cậu."

Martin nheo mắt nhìn nhạc cụ trên tay Jonathan: "Việc cậu lấy kèn túi ra thì có liên quan gì đến chuyện này?"

Jonathan thổi một nốt dài, sau đó thử tất cả các lỗ thổi của cây kèn túi, xác định nhạc cụ vẫn hoạt động tốt.

Sau đó, hắn bắt đầu vừa đi vừa thổi bài "Scotland the Brave", đây là một bản hùng ca nổi tiếng của Scotland, cũng là quân ca của Lục quân Anh.

Sau đó, hắn cứ thế vừa thổi kèn túi vừa ung dung bước vào màn mưa đạn cối.

Martin và George nhìn nhau.

Martin chửi thầm: "Hoặc là hắn ta bị điên rồi, hoặc là thế giới này phát điên rồi, mà có khi cả hai đều điên rồi cũng nên."

Nói xong, hắn cong người chạy ra khỏi lô cốt đầu cầu, đuổi theo Jonathan.

Martin: "Cậu đi nhanh lên chút được không hả! Nhanh chóng thoát khỏi cái màn đạn chết tiệt này đi!"

Jonathan vẫn tiếp tục ung dung vừa đi vừa thổi kèn, đúng lúc này, một toán lính Prosen phát hiện ra hai người, định xả súng, kết quả là một quả đạn cối rơi trúng ngay giữa bọn chúng, tất cả đều bị nổ bay lên trời.

Khẩu súng cối của quân Balath có vẻ là loại cỡ nòng 80 mm, uy lực rất lớn.

Jonathan tiếp tục vừa đi vừa thổi kèn, vẻ mặt bình tĩnh, bước đều bước như đang diễu hành, tiến về phía tòa nhà sở chỉ huy.

Bác sĩ thò đầu ra từ phía sau cột trụ trước cửa tòa nhà, nhìn Jonathan với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Đợi đến khi hai người đã đi vào trong phạm vi được che chắn của tòa nhà, bác sĩ mới lên tiếng hỏi: "Cậu làm trò gì thế?"

Jonathan nhún vai: "Tôi cũng không biết nữa, có lẽ chỉ là do xác suất thôi. Điểm rơi của đạn cối khá ngẫu nhiên, chỉ cần nó không rơi trúng chúng ta là được."

Vẻ mặt bác sĩ như muốn nói: "Tôi tin cậu mới là lạ."

Jonathan: "Nhanh lên, máy điện đài đâu?"

Bác sĩ lập tức sực tỉnh: "Phải rồi, máy điện đài! Chúng tôi đã thử liên lạc bằng điện đài vô tuyến rồi, nhưng quân Ant ở quá xa, không liên lạc được, nhất định phải dùng đến máy điện đài!"

Martin gọi giật hai người đang định đi vào trong, trịnh trọng nói: "Tôi biết phát báo, nhưng chỉ có thể phát điện bằng mã Morse."

Bác sĩ: "Phát điện bằng mã Morse cũng được, dùng mã Morse còn tiết kiệm được thời gian giải mã, lúc này dùng mã Morse là tốt nhất! Cứ phát bằng mã Morse đi!"

Martin: "Lời này là ông nói đấy nhé! Nếu để lộ bí mật, hoặc là sau này bị điều tra, thì ông phải chịu trách nhiệm đấy!"

"Tôi chịu trách nhiệm." Bác sĩ vỗ ngực nói.

————

(Lúc cập nhật chương 27 do sơ suất nên tôi đã đăng nhầm bản thảo cũ, thiếu mất một đoạn chuyển cảnh, cho nên có rất nhiều độc giả cảm thấy tình tiết đội Commando này hơi đột ngột, mọi người có thể quay lại xem chương 27, hiện tại đã cập nhật đoạn chính xác rồi. Vị trí của chương này chính là nối tiếp đoạn chuyển cảnh cuối cùng của chương 27.)

Cùng lúc đó, tại sở chỉ huy quân viễn chinh Ant.

Vương Trung đang nói chuyện với Amelia: "Cô bắn tên đối không rất cừ, nếu không phải cô bắn rơi một chiếc, dọa bay một chiếc thì có lẽ sở chỉ huy đã bị tổn thất nặng nề rồi."

Lúc này, Katyusha bất mãn lên tiếng: "Không có cô ta thì tôi cũng có thể bắn rơi máy bay địch! Bọn Prosen xảo quyệt, dám bay ở tầm cực thấp để né tránh tầm nhìn của tôi!"

Tuy rằng mũi tên thần được Katyusha (biệt danh của Yekaterina) điều khiển cho dù có ra khỏi tầm nhìn thì vẫn có thể tiếp tục truy đuổi mục tiêu cho đến khi bắn trúng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là không thể né tránh, nếu như phi công Prosen được tiếp nhận huấn luyện đối kháng với tên lửa không đối không đời ba, biết cách sử dụng động tác cơ động F-Pole để tiêu hao động năng của "tên lửa" thì có lẽ đã có thể né tránh được.
Chỉ là có lẽ, dù sao tính năng của máy bay cánh quạt và máy bay chiến đấu đời thứ ba chênh lệch quá nhiều, có thể sau khi dùng F-HLE né Thần Tiễn thì bản thân đã không còn động năng, chỉ có thể rơi xuống đất.

Tóm lại, khi lọt vào tầm nhìn của Katyusha, chỉ cần bị thần tiễn khóa chặt, hắn có chắp cánh cũng khó thoát.

Nhưng mà vậy cũng phải lọt vào tầm nhìn của Katyusha trước.

Lần này đánh lén địch cơ, mãi đến khi từ bỏ công kích chuyển hướng thoát ly, mới lọt vào tầm mắt Amelia, mà nhóc tỳ căn bản không nhìn thấy hai chiếc BF110, tự nhiên cũng không thể nào dẫn dắt thần tiễn công kích.

Amelia nhìn Katyusha: "Thần tiễn của cậu khi đối kháng với phi cơ địch bay thấp bị hạn chế quá nhiều, cho nên tôi mới chủ động bắn vào không

trung. Không có tôi muốn chết bao nhiêu tham mưu, tôi thấy cậu vẫn nên thành thật cảm ơn tôi thì hơn, bởi vì bảo vệ bộ tư lệnh quân viễn chinh vốn là chức trách của cậu."

Nhóc tỳ bĩu môi.

Vương Trung đang muốn hòa giải, tham mưu thông tin cầm điện báo chạy tới: "Tướng quân! Báo cáo! Chúng tôi nhận được điện báo mã minh, quân đội Commando ở cầu lớn thung lũng Fenni gặp phải lượng lớn quân đội Balath tấn công, tình hình nguy hiểm."

"Cái gì?" Vương Trung tiến lên, đoạt lấy điện báo, vừa xem vừa nói: "Lại có chuyện này, quân đội Balath cũng dám giao chiến với Commando?"

Trên điện báo nói hai việc, thứ nhất Commando đã đánh bại quân đội Prosen cải trang trấn giữ cầu, chiếm lĩnh cây cầu, thứ hai, quân đội Balath vốn tháo chạy đột nhiên quay lại tấn công quân đội Commando đang chiếm giữ cầu.

Kẻ địch có súng cối, chỉ có vũ khí hạng nhẹ và trang bị tác chiến tầm gần, tình hình hiện tại của Commando rất nguy cấp.

Vương Trung xem xong, đưa điện báo cho Pavlov đang tiến lại gần, hỏi: "Quân đoàn 51 tối nay có thể xuất phát không?"

Pavlov nhìn điện báo, xác nhận tình hình liền đưa điện báo cho Popov, đồng thời đáp: "Không được. Cho dù Quân đoàn 51 chuẩn bị xong, tôi cũng không đề nghị xuất phát ngay bây giờ, tàn binh Prosen còn khá nhiều ý chí chiến đấu, chúng ta hành quân ban đêm có thể sẽ bị quân Prosen tập kích.

"Ngoài ra, chúng tôi cũng không rõ hai ngôi làng trên đường đi có quân Prosen phục kích hay không. Chúng tôi nhất định phải đợi đến rạng sáng mới có thể xuất phát! Khi đó tầm nhìn tốt, còn có thể phái không quân trinh sát hai ngôi làng trên đường."

Vương Trung: "Nhưng quân Commando không nhất định có thể kiên trì đến trưa mai, bọn họ là tinh nhuệ, nhưng quân số quá ít, cũng không am hiểu loại tác chiến chính diện này. Chúng ta phải xuất phát ngay bây giờ để cứu bọn họ, ba tiếng đồng hồ là đến thung lũng Fenni!"

Pavlov: "Cậu muốn dùng tính mạng của binh sĩ để đánh cược trên đường đi này không có kẻ địch sao?"

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: "Tôi thân chinh dẫn đầu đội cứu viện!"

Pavlov: "Không, việc này ngoài việc khiến cậu cũng gặp nguy hiểm ra thì có gì khác biệt sao?"

Vương Trung: "Tin tôi! Đội quân do tôi dẫn đầu tuyệt đối sẽ không bị kẻ địch phục kích, cũng sẽ không bị kẻ địch tập kích!"

Bởi vì kẻ địch đến gần trong phạm vi 2,5 km sẽ bị phát sáng, tập kích? Không tồn tại.

Amelia: "Đây quả thực là tự tin vô lý! Không, tuy Commando là tinh nhuệ của Liên Hiệp Vương Quốc chúng ta, nhưng tôi phản đối hành động giải cứu mạo hiểm đặt vị trí chủ soái quân viễn chinh vào tình thế nguy hiểm mà còn vô lý như vậy!"

"Tôi thấy được." Popov đột nhiên lên tiếng, hắn nhìn Vương Trung: "Tôi thấy được. Ngài ấy sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp này, ngài ấy có trực giác chiến trường kinh người, tôi tin tưởng ngài ấy sẽ không bị phục kích."

Pavlov trầm ngâm một lát, thở dài: "Tôi cũng tin. Vậy thì tướng quân hãy tự mình dẫn đầu đội cứu viện, lập tức xuất phát, giải cứu quân Commando đang chiến đấu anh dũng ở cầu lớn thung lũng Fenni."

Vương Trung vỗ đùi: "Tốt! Tôi đã sớm muốn lái xe tăng đi dạo một vòng rồi."

Pavlov nheo mắt: "Tôi biết ngay là cậu muốn lái xe tăng mà thôi."

Amelia: "Anh là Tham mưu trưởng, anh không thể đồng ý loại quyết định vô lý này của chủ soái!"

"Không," Pavlov lắc đầu, "Tiểu thư Amelia, khi tôi còn là Tham mưu của Trung đoàn Amur số 3, đã theo tướng quân tác chiến rồi, ngài ấy quả thực có năng lực quan sát chiến trường kinh người, ngài ấy tự mình dẫn quân, chỉ có ngài ấy đánh úp người khác, không có chuyện người khác tập kích ngài ấy."

Popov cũng phụ họa: "Tôi biết chuyện này thật vô lý, nhưng... Chúng tôi theo chủ nghĩa thực dụng, chú trọng thực tế, sự thật bày ra trước mắt, chúng tôi không thể không tin."

Amelia nghi ngờ nhìn hai con gấu (chỉ Popov và Pavlov), sau đó lại nghi ngờ nhìn Vương Trung.

Sau đó cô nàng nói: "Được rồi, vậy tôi muốn đi theo, nếu là hỗn chiến ban đêm, năng lực của tôi cũng có thể phát huy tác dụng, tôi sẽ trở thành xạ thủ súng máy khiến kẻ địch khiếp sợ."

Đúng vậy, súng máy của cô bắn không phải dựa vào thị lực, mà dựa vào siêu năng lực.

Vương Trung: "Vậy quyết định như vậy, lập tức tập hợp đội đột kích, do xe tăng số 422 của tôi dẫn đầu. Grigory, lấy cờ đỏ của tôi lại đây!"

(Hết chương)

Chương 305: Dũng khí đối đầu với dũng khí

Cầu lớn thung lũng Fenni, trận chiến vẫn tiếp diễn.

Chiến thuật của quân Balath vô cùng đơn giản, trước tiên dùng súng cối oanh tạc, sau đó cho bộ binh xung phong, nếu không công phá được tiếp tục dùng súng cối.

May mà đám người Balath này không có pháo binh hoặc pháo bắn thẳng, boongke của quân Prosen lại kiên cố, tường ngoài boongke bị oanh tạc sụp mất một mảng lớn, vẫn không bị phá hủy.

Đến hai giờ sáng, vấn đề thực sự bắt đầu xuất hiện.

"Hết đạn!" Trong điện thoại truyền đến tiếng của Case, chỉ huy trận địa phía bắc cầu lớn: "Đạn dược dự trữ trong boongke sắp hết rồi! Chúng tôi đã bắn ít nhất ba vạn viên đạn, bọn chúng muốn dùng mạng để chúng tôi bắn hết đạn!"

Henry, vị thượng úy vốn chỉ huy bờ nam có lẽ đã bị pháo kích hy sinh, vì vậy theo cấp bậc chỉ huy, Case tiếp quản quyền chỉ huy.

Jonathan: "Tôi đã tổ chức hai nhóm người vận chuyển đạn dược cho các anh rồi, vậy cũng hết rồi sao?"

"Hết rồi! Không chỉ hết đạn, nòng súng các anh đưa tới đều bị bắn hỏng rồi, hiện tại súng máy có thể phát nổ bất cứ lúc nào, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ! Nhanh nghĩ cách đi!"

Jonathan: "Đừng hoảng, đợi khi đợt pháo kích kết thúc, chúng ta có thể dùng pháo phòng không bên này yểm trợ cho các anh!"

"Góc bắn của pháo phòng không bị hạn chế, quân Balath đã phát hiện ra điểm này. Dù sao bọn chúng cũng được huấn luyện viên của Prosen huấn luyện, trình độ chiến thuật vẫn có đấy. Ngoài ra, bọn chúng đã phát hiện chúng ta không còn nhiều quân, mỗi lần tấn công đội hình càng phân tán, đợt tấn công vừa rồi còn có người muốn bao vây từ phía vách núi!"

Jonathan vừa định trả lời, bác sĩ liền nói: "Pháo kích kết thúc rồi!"

"Cố thủ, tôi sẽ nghĩ cách yểm trợ cho các anh!"

Jonathan cúp điện thoại, lập tức chạy ra cửa sổ, hét về phía trận địa pháo cao xạ: "Nhanh, dùng pháo cao xạ còn sử dụng được bắn yểm trợ!"

Lính Commando vốn đang trốn trong công sự gần đó lập tức chạy ra, thao tác pháo cao xạ, bắt đầu dồn hỏa lực về phía bờ bên kia.

Quân đội Balath trình độ huấn luyện và ý chí chiến đấu đều kém, đạn pháo 20mm vừa phát nổ trong đội hình, rất nhiều tên đã nằm rạp xuống đất không nhúc nhích, không biết là chết hay là sợ đến mức không dám động đậy.

Nhưng vấn đề là pháo 20mm cũng vậy, súng máy cũng vậy, chỉ có thể áp chế quân Balath trong một khu vực.

Quân Balath dàn trận trên một diện rộng, hơn nữa dựa vào chiến thuật được huấn luyện viên Prosen huấn luyện, lợi dụng địa hình và công sự để ẩn nấp.

Jonathan quan sát một chút, lập tức quyết định: "Không thể cố thủ đầu cầu được nữa, phải rút quân ở bờ nam về, nếu không bọn họ sẽ bị tiêu diệt ở bên kia mất!"

Nói xong hắn quay lại chỗ điện thoại, cầm ống nghe: "Nối máy với bờ nam!"

Trong đội Commando có lính thông tin chuyên nghiệp, lúc này đang đảm nhiệm vai trò tổng đài viên, rất nhanh sau đó, giọng nói của Case, chỉ huy bờ nam đã truyền đến: "Jonathan! Tôi nghĩ tôi nên rút quân, tôi không tin đám người Balath này biết cách gỡ bom, có thể kích nổ số thuốc nổ chưa được tháo dỡ dưới gầm cầu!"

Jonathan: "Tôi đồng ý cho anh rút quân, nhưng tôi cần anh chọn ra hai người có thể lực tốt nhất, tháo số thuốc nổ dưới gầm cầu xuống! Cứ tháo ra ném xuống thung lũng là được!"

Case: "Mẹ kiếp, mệnh lệnh này của anh đúng là muốn tôi chết mà, Đại Ca!"

"Chấp hành mệnh lệnh! Nếu cầu bị nổ, quân đội Ant sẽ bị cản trở rất lớn! Chiến tuyến phía nam chúng ta chủ yếu là quân đội Barakha, lực chiến đấu của quân đội Barakha thế nào chắc anh biết rõ! Anh từng phục vụ ở Barakha mà!"

"Mẹ kiếp!" Case chửi ầm lên, "Mẹ kiếp! Tôi sẽ cho người đi gỡ bom!"

Điện thoại bị cúp, Jonathan chạy ra khỏi doanh bộ, chạy thẳng đến đầu cầu, nấp sau đống bao cát ở đầu cầu quan sát tình hình bờ nam.

Hắn nhìn thấy hai gã Commando lực lưỡng xông ra khỏi công sự, vừa chạy vừa cởi bỏ trang bị trên người, cuối cùng chỉ mặc quân phục, đeo súng lục chạy đến bên cầu lớn, nhanh nhẹn leo xuống gầm cầu, hai tay bám vào thanh thép của cây cầu lớn, giống như vận động viên thể dục dụng cụ đu người di chuyển, vừa di chuyển vừa tháo số thuốc nổ được gắn trên thanh thép, ném xuống thung lũng.

Đúng lúc mọi chuyện đang diễn ra suôn sẻ, một đám quân Balath xông đến mép vực, nhắm thẳng vào hai người lính Commando đang đu mình dưới gầm cầu bắn tới.

May mà bọn chúng sử dụng súng trường Lee-Enfield, hơn nữa độ chính xác không cao.

Jonathan giơ súng tiểu liên lên, nhắm về phía đám người đó bắn xối xả, nhưng khoảng cách này hắn căn bản không trông cậy vào việc bắn chết bọn chúng, chỉ muốn cản trở bọn chúng bắn mà thôi.

Kết quả một băng đạn chưa bắn hết, đám người Balath đã nằm rạp xuống.

Hai gã Commando lực lưỡng thuận lợi leo lên phía bắc cầu lớn, gỡ hết số thuốc nổ dưới gầm cầu.

Lính Commando tiếp ứng lập tức kéo hai người lên, vỗ mạnh vào vai bọn họ.

Lúc này Case cũng dẫn quân rút về.

Tám lính Commando còn sống sót yểm hộ cho nhau, vừa đánh vừa rút lui.

Bọn họ rút được một nửa, quân Balath mới dám chiếm lấy boongke và công sự trống không, ùa ra đầu cầu bắn xối xả.

Quân Balath bắn đêm rất kém, tám gã Commando đều an toàn rút lui.

Case lật người qua bao cát, nấp sau Jonathan, vừa thở hổn hển vừa nói: "Chúng tôi có đặt mìn trong boongke, chắc là..."

Lời còn chưa dứt, boongke đối diện đã bốc khói và lóe sáng.

"Chắc là như vậy!" Case chỉ tay về phía đối diện.

Jonathan vỗ vai Case: "Anh làm tốt lắm, làm rất tốt!"

Case: "Bây giờ phải làm sao? Bên này còn đạn súng máy không?"

"Cũng không còn nhiều, vừa rồi giao chiến với quân Prosen đã dùng hết một ít, số còn lại đều đưa qua cầu cho các anh rồi. Chúng ta chỉ có thể dùng lựu đạn và súng tiểu liên để phong tỏa đầu cầu!"

Nói xong Jonathan thò đầu ra, dùng súng tiểu liên bắn ngã một đám quân Balath đang định xông lên cầu.

Case thăm dò: "Vậy chúng ta phải phản công như thế nào?"

Jonathan vừa thay băng đạn vừa đáp: "Anh hỏi chúng tôi ư? Trừ phi chúng ta có thể chiến thắng được lượng quân địch gấp trăm lần trong trận cận chiến, tôi không đề nghị phản công."

Thay xong băng đạn, Jonathan lại thò đầu ra, xả một loạt đạn.

Lúc này Martin cầm theo mấy khẩu súng tiểu liên và một đống túi đạn chạy tới, trượt một cái chui vào công sự, trên mũ sắt của anh ta dính một viên đạn lạc, thế mà không xuyên thủng được mũ, chỉ để lại một vết xước.

"Shit!!"

Martin chửi thề một tiếng, định tháo mũ sắt, Jonathan vội vàng ngăn lại: "Đừng! Những người may mắn như anh, sau khi tháo mũ sắt ra nhất định sẽ bị vỡ sọ! Phim nào cũng diễn như vậy!"

Liên Hiệp Vương Quốc tuyên chiến với Prosen khi Prosen xâm lược Melainia, đánh nhau nhiều năm như vậy đã quay rất nhiều phim về đề tài chiến tranh, Jonathan nói chính là mô-tuýp thường thấy trong những bộ

phim đó.

Chiến trường rất tà môn, hễ ai không tin thì sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Martin không tháo mũ sắt, mà đưa súng tiểu liên và đạn cho Jonathan và Case, đồng thời hét lớn: "Quân Ant đang tiến về phía này! Do Rokossovsky kia tự mình dẫn quân!"

"Sao lại là ông ta tự mình dẫn quân?" Jonathan kinh ngạc hỏi, "Ông ta không phải là Tổng tư lệnh quân viễn chinh của Ant sao? Tự mình xung phong là thế quái nào? Học theo "Cáo sa mạc" trứ danh đó sao?"

Martin lắc đầu: "Không không không, hình như là "Cáo sa mạc" học theo ông ta ấy chứ! Nhưng tôi không rõ tình hình cụ thể ra sao, chỉ biết là điện báo nói vị tướng quân kia đang tự mình dẫn theo một đội nhỏ tiếp cận chúng ta! Có xe tăng, pháo tự hành! Đương nhiên là có cả bộ binh!"

"Vậy thì tốt quá rồi! Vấn đề duy nhất là bọn họ cần bao lâu mới đến nơi?" Jonathan vừa hỏi vừa cầm lấy khẩu súng tiểu liên của Prosen mà Martin đưa tới, bắn về phía đám quân Balath lại chuẩn bị vượt cầu.

Case thăm dò, ném ra một quả lựu đạn.

Rõ ràng Case đã tính toán thời gian chuẩn xác, quả lựu đạn rơi xuống mặt cầu nổ tung, nổ bay một đám quân Balath đang bỏ chạy, khiến bọn chúng chạy còn nhanh hơn.

Đúng lúc này, trên bầu trời lại vang lên tiếng rít.

Mẹ kiếp, lại là súng cối!

Jonathan và Case đồng thời hét lớn: "Nhanh vào công sự!"

Hai người phản ứng rất nhanh, lập tức lao ra ngoài.

Đạn cối rơi xuống, điểm rơi ở sân tập cách trận địa đầu cầu một khoảng khá xa.
Jonathan đã chạy ra ngoài vài bước, lúc này mới phát hiện Martin không đuổi kịp, lập tức quay đầu túm lấy chiến hữu khởi bước muộn, chạy như điên về phía bê tông.

Phát đạn thứ hai rơi xuống.

Lần này Balath lại định lặng lẽ qua cầu trong lúc bắn pháo!

Đầu cầu, khẩu súng máy bắt đầu lóe lên! Là George ở lại đầu cầu!
Jonathan nhớ rõ George còn có một khẩu MG34 chỉ có hai chân giá, cùng với mấy trăm viên đạn.

Hắn lo lắng nằm nhoài trên cửa sổ quan sát chỗ nấp, nhìn lô cốt đầu cầu không ngừng khai hỏa.

"Đáng chết." Hắn mắng: "Vốn đêm nay chúng ta chiếm lĩnh cầu lớn, Ant đã đến rồi!"

Martin: "Trên điện báo nói, buổi chiều không quân Prosen không kích Mocha, làm rối loạn nhịp độ dỡ hàng và tập kết của bọn chúng."

Jonathan không trả lời, mà tập trung tinh thần nhìn đầu cầu đang ở trong trạng thái chống cự duy nhất dưới làn pháo kích.

Tần suất bắn của George chậm lại, hẳn là vì hắn không còn bao nhiêu đạn.

So với việc hết đạn, vấn đề chết người hơn là nhiệt độ nòng súng, súng máy của Prosen bởi vì tốc độ bắn quá cao, thường thường phải thay nòng súng trước khi bắn hết 200 viên đạn.

Nhưng hỏa lực của nó là thật sự khỏi bàn, cho dù chỉ là liên tục bắn điểm xạ, cũng có thể ép quân đội Balath không thể động đậy trên cầu.

Jonathan mím môi, suy nghĩ đối sách.

Lúc này Case trung úy nói: "Lúc pháo cối bắn tới, chúng tôi không dám dùng pháo phòng không. Nhưng cậu xem, pháo phòng không cứ thế đặt trên đất trống, pháo cối nổ nhiều lần như vậy, một phát cũng không trúng nó. Có lẽ chúng ta có thể đánh cược một lần, mạo hiểm pháo cối của địch sử dụng pháo 20mm?"

Martin ngẩng đầu, nhìn Jonathan với vẻ mặt đầy ẩn ý.

Jonathan nhìn ra ngoài, suy tư vài giây nói: "Được rồi, cứ như vậy đi, Case cậu và Martin thao tác pháo phòng không, Wilhelm vận chuyển đạn pháo! Tôi ở bên cạnh thổi sáo cho các cậu!"

Case: "Hả?"

Martin vỗ vỗ bờ vai hắn: "Quen là được."

Lúc này Jonathan lại lấy ra cây sáo vẫn mang trên người, thổi lên khúc nhạc vừa rồi, đi về phía pháo phòng không.

Đúng lúc này, pháo cối ngừng bắn.

————

Tên chỉ huy Balath giận dữ quát: "Sao pháo cối lại ngừng?"

"Hết đạn rồi!"

"Mẹ kiếp!" Tên chỉ huy tức giận mắng một câu, rút đao ra: "Kẻ địch cũng không còn bao nhiêu đạn, để cho bọn chúng thấy sự dũng cảm và trung thành của Balath, xông lên!"

Hắn nhảy ra khỏi công sự, giơ cao thanh đao, xông về phía cầu lớn.

Quân Balath được cổ vũ, ào ào theo sau hắn xông lên cầu lớn.

(Hết chương)

Chương 306: Trận chiến cuối cùng

Bên phía Commando, Martin và Case vừa mới chuyển pháo 20mm sang nhắm ngay mặt cầu, quân Balath đã xông tới như thủy triều.

Case trung úy lập tức ngồi xuống khai hỏa, Martin thì phụ trách hộp đạn, giữ cho hộp đạn ổn định.

Khẩu pháo 20mm này là công nghệ thực sự của Prosen, bắn ra cũng là loại đạn vỏ mỏng do Prosen chế tạo.

Khi viên đạn pháo đầu tiên nổ tung trong đám quân địch, chất lượng mà Prosen tự hào được thể hiện rõ ràng, binh lính Balath thương vong thảm trọng.

Loại đạn vỏ mỏng này liên tục bắn vào đội hình dày đặc trên cầu.

Binh sĩ Balath theo đúng nghĩa đen là máu thịt bay tứ tung.

Thế nhưng vị sư đoàn trưởng dẫn đầu xông lên lại hoàn toàn không bị mảnh đạn nào gạn được, tiếp tục giơ cao thanh đao sáng loáng xông về phía bờ Bắc.

Case trung úy lập tức điều khiển bánh lái, để họng pháo nhắm ngay sư đoàn trưởng.

Một phát pháo 20mm bắn trúng sư đoàn trưởng, khiến nửa thân trên của hắn nổ tung. Binh sĩ Balath thấy vậy, lập tức quay đầu bỏ chạy, nhưng những người phía sau vẫn đang xông lên phía trước, bọn chúng chen chúc trên cầu, liên tục có người bị đẩy khỏi lan can, rơi xuống vực sâu.

Sau đó Case trung úy liền chuyển hướng pháo, đáng tiếc cỡ nòng 20mm vẫn là nhỏ, không thể dọn sạch mặt cầu, rất nhiều thi thể bị bắn nát đều kẹt lại trên cầu.

Vị trung úy còn đang hăng say, pháo đột nhiên ngừng bắn.

"Lắp đạn nhanh!" Case trung úy quay đầu quát.

Martin hét lại: "Không phải lỗi của tôi! Nòng pháo quá nóng bị kẹt rồi!"

Vị trung úy lúc này mới nhìn thấy một vỏ đạn rỗng kẹt ở cửa sổ thoát vỏ đạn.

Hắn vội vàng đứng dậy muốn xử lý sự cố, sau đó mới nhớ ra mình chưa từng được huấn luyện liên quan, không biết cách xử lý sự cố cho pháo 20mm của Prosen.

"Chết tiệt, thứ này xử lý sự cố thế nào?"

Martin: "Làm sao tôi biết được! Cứ thử kéo thứ giống tay cầm xem có thể lấy được vỏ đạn bị kẹt ra không!"

Case vội vàng tìm tay cầm, vừa thấy cái gì đó khả nghi là lập tức đưa tay kéo, kết quả bị kẹp tay ngay lần đầu tiên.

Hắn hét thảm một tiếng, buông tay cầm ra, tay trái ôm lấy bàn tay phải đang phun máu.

Lúc này Jonathan đang thổi sáo hét lớn: "Quân Balath lại xông lên rồi! Mấy người làm gì vậy! Bắn nhanh!"

Martin vừa tiếp tục cố gắng xử lý sự cố, vừa hét: "Bị kẹt rồi! Ai nói với tôi công nghệ Prosen tốt lắm không bị kẹt đạn?"

Quân Balath đã xông lên được một nửa.

Jonathan đeo cây sáo ra sau lưng, lấy cung tên ra, kéo căng dây, ngắm sơ qua rồi buông tay.

Tên lính Balath chạy đầu tiên trúng tên ngay cổ họng, ngã nhào về phía trước, lấy tay che lấy chỗ trúng tên.

Jonathan tiếp tục bắn tên, liên tục bắn gục quân Balath, tuy nhiên bởi vì cung tên giết người không tiếng động, ban đêm cũng khó mà nhìn rõ mũi tên bay đến, quân Balath căn bản không nhận ra đồng đội ngã xuống phía trước bị thứ gì giết chết, tiếp tục dũng cảm xông lên.

Jonathan vừa bắn tên, vừa hét về phía khẩu pháo cao xạ: "Xử lý sự cố nhanh lên!"

Martin: "Đang cố gắng đây!"

Lúc này Jonathan đã bắn hết tên, chỉ có thể ném cây cung, rút loan đao ra.

Hắn cao giọng đọc một đoạn trong bài thơ "Bài ca La Mã cổ đại": "Người lính gác cổng Horatius đã nói: Tất cả chúng ta rồi sẽ có ngày chết đi."

Một tên lính Balath cầm súng trường đâm lê lao về phía Jonathan, nhưng lại bị hắn né được, sau đó bị một đao chém trúng lưng, chạy thêm được vài bước thì ngã vật xuống, máu chảy lênh láng.

Jonathan: "Vậy thì, được chết khi bảo vệ tro cốt của tổ tiên và đền thờ của các vị thần, được chết khi chống lại kẻ thù hùng mạnh, đó là cái chết vô cùng giá trị."

Tên lính Balath thứ hai xông đến trước mặt Jonathan, nhưng lại bị một đao cắt cổ, còn chưa kịp đâm cây giáo ra đã ngã vật xuống.

Jonathan: "Vì bảo vệ người mẹ đã nuôi nấng tôi, vì bảo vệ người vợ đang nuôi dạy con nhỏ, vì bảo vệ những cô gái sẽ thắp lên ngọn lửa vĩnh hằng, bảo vệ họ khỏi sự tàn phá của tên Sextus đê tiện, cái chết như vậy thật vinh quang biết bao!"

Vừa dứt lời, loan đao trong tay Jonathan lại cắt qua cổ họng của ba người. Hình như là vì muốn tiết kiệm sức lực, mỗi nhát chém của hắn đều nhắm vào chỗ hiểm, xác lính Balath đã chất thành nửa vòng tròn xung quanh hắn, máu của những người lính hòa vào nhau.

Jonathan hét lớn: "Thái thú đại nhân, xin hãy cho người phá cầu ngay lập tức, một ngàn quân địch đang chiếm giữ mặt cầu, xin hãy để ba người chúng tôi cản chúng lại! Còn vị dũng sĩ nào muốn cùng tôi giữ cầu?"

Vừa dứt lời, pháo tự động 20mm gầm lên giận dữ, đạn vỏ mỏng nổ tung trong đám người.

Case trung úy dùng toàn bộ sức lực đè chặt cò súng, cơ thể cũng rung lên theo từng tiếng súng.

Case trung úy: "A a a a a a!"

Martin phụ trách lắp đạn cũng đang gào thét, vừa gào vừa nhét băng đạn năm viên vào họng pháo.

Đạn pháo liên tục nổ tung trên cầu, đẩy lui quân địch về phía bờ Nam.

Jonathan thấy vậy, lập tức chui vào công sự bên cạnh cầu. Hắn cầm lấy loan đao, cẩn thận quan sát, phát hiện trên đó đã có bảy tám vết mẻ, nếu chém thêm vài cái đầu nữa chắc là gãy mất.

Không biết như vậy là bền hay không bền đối với một thanh loan đao rèn thủ công.

Hắn lấy vải dầu ra, cẩn thận lau vết máu trên loan đao.

Lúc này bác sĩ cũng chạy tới, nấp sau bao cát cùng hắn: "Viện quân đang chạy hết tốc lực về phía chúng ta."

Jonathan: "Bọn họ đi xe bọc thép à? Tuyệt quá."

"Không, bọn họ không có nhiều xe bọc thép, cho nên viện quân là xe tăng, tin tốt là, địa hình cao nguyên Balath rất thích hợp cho xe tăng di chuyển."

Jonathan: "Vậy còn tin xấu?"

Bác sĩ: "Cho dù trên đường không gặp sự cố gì, bọn họ cũng phải mất hai tiếng rưỡi nữa."

Jonathan nhìn khẩu pháo phòng không: "Phải bảo bọn họ bắn tiết kiệm đạn một chút! Đúng rồi, tập trung toàn bộ lựu đạn lại đây, Joey còn sống không? Anh ta bắn yểm hộ, ném lựu đạn chuẩn nhất!"

"Để tôi đi tìm xem." Nói xong, bác sĩ đội mũ rồi xông ra khỏi công sự, chạy như bay về phía những công sự khác của Commando.

Jonathan lại nhìn về phía cây cầu: "Còn hai tiếng rưỡi nữa... Mẹ kiếp!"

————

01:00 ngày 30 tháng 8, cách thung lũng sông Fenni 110km, đội tiên phong đặc biệt của quân viễn chinh Ant.

Vương Trung thò nửa người ra khỏi tháp pháo, làm ra vẻ đang dùng ống nhòm quan sát.

Thực ra hắn đang dùng [Thị Giác Quan Sát] để xác nhận vị trí của kẻ địch.

[Thị Giác Quan Sát] của hắn, ngay cả mìn do kẻ địch chôn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, cho nên hiện tại hắn mới có thể ung dung di chuyển như vậy.

Thông thường mà nói, sẽ chẳng có vị chỉ huy nào lại cho phép quân đội của mình xông thẳng vào lãnh thổ của địch mà không hề do thám, tình hình địch chưa rõ ràng, quá nguy hiểm.

Bất cứ học viện quân sự nào, nếu học viên nào giao bài tập là kế hoạch tác chiến như vậy, chắc chắn sẽ bị giảng viên lôi ra làm ví dụ xấu.

Hiện tại, Amelia đang đứng sau lưng Vương Trung, kinh ngạc nhìn hắn: "Thật không thể tin được, kế hoạch mạo hiểm như vậy chắc chắn sẽ trở thành ví dụ xấu! Bây giờ trời tối đen như vậy, anh dùng ống nhòm nhìn thấy gì sao?"

Vương Trung nghiêm túc trả lời: "Tôi đang nhìn ánh lửa của quân địch."

Amelia: "Anh nghĩ quân địch cũng giống như anh, ra lệnh bật đèn pha hành quân sao? Hành quân trong vùng địch mà bật đèn pha như vậy, lỡ đâu quân địch bố trí trận địa pháo chống tăng bên đường thì sao, anh chết là cái chắc, sau đó tôi sẽ sống sót và khắc lên bia mộ của anh dòng chữ 'Danh tướng Ant chết vì sự ngu ngốc của chính mình'."

Vương Trung phì cười, chưa nói đến việc có khẩu pháo chống tăng nào có thể bắn tỉa chính xác và xuyên thủng giáp trước của T34W ở ngoài tầm "chiếu sáng" của hắn hay không, cho dù có pháo chống tăng như vậy thật, khi nhìn thấy một đoàn xe chạy đến với đèn pha sáng trưng vào ban đêm, chắc chắn cũng sẽ sinh nghi.

Vì vậy hắn nói với Amelia: "Lúc mới khai chiến, chính là năm ngoái. Lúc tôi chạy khỏi Ronezh, chính là lợi dụng cách bật đèn pha hành quân vào ban đêm, bình an vượt qua quân đội Prosen đang chặn đường chúng tôi.

"Phải biết lợi dụng lối mòn tư duy của quân địch, khi tất cả mọi người đều cho rằng không thể nào bật đèn pha hành quân trong vùng địch chiếm đóng, thì lúc anh bật đèn pha lên chính là lúc an toàn nhất."

Amelia chống nạnh, liếc nhìn Vương Trung: "Anh là hiệu trưởng trường quân sự Suvorov à? Nếu có học viên nào nộp bài tập bảo quân đội bật đèn pha đi xuyên qua vùng địch, anh có chấm điểm không?"

"Không, cậu ta sẽ phải nhận điểm 0." Vương Trung dứt khoát đáp: "Cho nên năm đó tôi mới xếp hạng bét trường quân sự. Thế nhưng cô xem, những người bạn học đứng đầu năm đó đều đã chết trận, chẳng làm nên trò trống gì. Còn tôi bây giờ là danh tướng số một của Ant."

Amelia: "Nhưng anh vẫn sẽ cho học viên nào đưa ra phương án như vậy 0 điểm?"

"Đúng vậy, bởi vì kế hoạch tác chiến không nên được xây dựng dựa trên sự sơ suất của quân địch, phải chuẩn bị cho mọi tình huống. Lần trước tôi bật đèn pha đi xuyên qua vùng địch chiếm đóng là bất đắc dĩ, nếu như có thể lựa chọn, tôi tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy. Bây giờ cũng thế."

Đây là lời nói dối, sở dĩ lần này hắn dám làm vậy là vì tin tưởng vào "hack".

Thế nhưng Amelia lại dùng ánh mắt hoàn toàn khác xưa nhìn Vương Trung: "Thoạt nhìn, anh thông minh và cẩn thận hơn bề ngoài rất nhiều."

Vương Trung: "Amelia tiểu thư, tôi là một vị tướng đã được tôi luyện trên chiến trường, không phải loại người chỉ biết ngồi trong văn phòng như Liên hiệp Vương quốc các người. Tôi đã từng tự tay dùng súng tiểu liên PPSh-41 tiêu diệt rất nhiều quân địch, cũng từng bị quân Prosen bao vây, phải chui xuống gầm xe tăng chờ chết."

Amelia: "Sao anh lại lạc đề sang chuyện đó? Chuyện đó có liên quan gì đến việc anh thông minh và cẩn thận?"

"Đương nhiên là có liên quan, chỉ có những người từ địa ngục trở về mới đặc biệt thông minh và cẩn thận, bởi vì nếu không như vậy đã chết từ lâu rồi." Vương Trung nghiêm túc nói: "Khiêu vũ với tử thần là một việc vô cùng nguy hiểm."

Amelia như hiểu ra điều gì đó, gật đầu nói: "Ừm, những gì anh nói cũng có lý."

Vương Trung mỉm cười.

Amelia tiếp tục nói: "Nhưng anh yên tâm, tôi cảm nhận nguy hiểm rất tốt, sẽ không có ai có thể đánh lén chúng ta đâu."

Vương Trung muốn cười phá lên, còn cần cô cảm nhận? 2,5km nữa có một quả mìn tôi cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, cô có hiểu 2,5km là khái niệm gì không vậy!

Thế nhưng hắn vẫn kiềm chế được, nghiêm túc nói: "Vậy phải dựa vào cô rồi. Nếu như nhiệm vụ giải cứu lần này thành công, cô chính là người có công lớn nhất!"

Dù sao thì Vương Trung cũng chẳng thiếu huân chương, đưa cho cô nàng vui vẻ thì có sao đâu.

Amelia nghi ngờ nhìn Vương Trung: "Thật sao? Sao tôi lại cảm thấy cho dù tôi không đến, anh cũng có thể giải cứu bọn họ thành công?"

Vương Trung: "Đúng vậy, quả thật là vậy, chỉ là sẽ nguy hiểm hơn rất nhiều."

Amelia nhìn sườn mặt Vương Trung: "Haiz, tôi cứ coi như anh đang an ủi tôi vậy."
(Hết chương)

Chương 307: Commando và Rokossovsky hội sư

Cầu lớn thung lũng Fenni, lúc 0200.

Thế công khởi xướng từ bờ nam rốt cuộc cũng dừng lại.

Bác sĩ lại chạy chậm đến trước hầm trú ẩn của Jonathan, nhỏ giọng nói: "Tôi chẳng nhìn thấy gì ở tòa nhà doanh bộ, không biết tình hình của người Balath ở bờ bên kia thế nào. Tôi đề nghị bật đèn pha lên."

Jonathan kinh ngạc: "Hiện tại nơi này còn có điện sao?"

Bác sĩ: "Đương nhiên là có, chỉ là chúng ta tắt hết đèn thôi. Bật đèn pha lên, trong nháy mắt bật đèn hẳn là có thể thấy rõ tình trạng của quân địch."

Jonathan suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không được, nhìn cũng vô dụng. Tôi không biết vì sao những binh sĩ Balath "thiếu ý chí chiến đấu" trong báo cáo của tình báo lại chịu tổn thất nặng nề như vậy mà vẫn tấn công như thế, cũng không muốn biết.

"Lỡ như sau khi bật đèn lên lại thấy quân địch chỉnh tề đối diện, chúng ta có thể duy trì sĩ khí hay không còn khó nói."

Lúc này Case trung úy chạy tới, nói với Jonathan: "Phòng không pháo còn lại hai mươi lăm viên đạn pháo, còn có thể đẩy lùi một đợt tấn công. Chúng ta đã tiêu diệt ít nhất tám trăm tên địch, quân địch mỗi lần xung phong chúng ta đều phải bắn hạ một sĩ quan quý tộc chỉ huy, đã mười bảy lần, mười bảy lần rồi! Quân địch nếu như là một sư đoàn, chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ sĩ quan cấp tá trở lên!

"Đây là quân đội Balath sao?"

"Phải." Jonathan nhìn về phía bờ bên kia, "Chỉ có một cách giải thích, bọn chúng đã giết đỏ con mắt, mất hết lý trí, cũng chẳng biết sợ là gì."

Bác sĩ dùng giọng điệu dửng dưng nói: "Tình huống xấu nhất đối với chúng ta đấy. Đánh xong pháo còn có lựu đạn, lựu đạn ném hết thì sao?"

Jonathan: "Thu thập lựu đạn trên người quân địch. Tôi đã bảo Tommy và Jerry đi thu thập rồi."

Vừa dứt lời, hai gã Commando mỗi người kéo một cái túi chạy về, ngồi xổm xuống trước mặt Jonathan: "Đầu lĩnh, lựu đạn không ít, đủ cho chúng ta ném một lúc, nhưng vũ khí tự động một khẩu cũng không có. Kỳ quái hơn là, đám người Balath này, có người vũ khí trong tay chỉ có năm viên đạn!"

Jonathan: "Khó trách vừa nãy tôi một mình trấn giữ đầu cầu mà không có ai bắn."

Bác sĩ: "Xem ra đám sĩ quan đã mang trang bị bán rồi, quân đội như vậy có thể phát động tấn công chúng ta đã là rất khó khăn. Nếu không phải bị ép

buộc, chắc đã sớm tan rã. Bây giờ bọn chúng muốn báo thù cho đồng đội đã chết dưới họng súng của chúng ta."

Vừa dứt lời, Commando giám sát đối diện hô to: "Địch! Quân địch đang qua cầu!"

Jonathan nói với hai người đang lục soát thi thể: "Nhanh! Mang lựu đạn đến chỗ lính ném lựu đạn!"

"Rõ!" Hai người khom lưng chạy nhanh về phía hầm trú ẩn của lính ném lựu đạn.

Lúc này pháo phòng không khai hỏa, nhưng bắn rất dè dặt, cơ bản là chờ mỗi quả đạn nổ tung, xác định tình hình thiệt hại mới bắn viên thứ hai.

Thế nhưng quân địch cũng không phải hoàn toàn là lính mới, Jonathan nghe rõ ràng trên cầu có người Balath đang gào thét cái gì đó, liền quay đầu hỏi bác sĩ: "Hắn đang gào cái gì vậy?"

"Gào là 'quân địch hết đạn rồi, báo thù cho anh em đã hy sinh', chính là tình huống tồi tệ nhất mà anh nói đấy."

Jonathan lắc đầu, hô to với lính ném lựu đạn đang trốn ở một bên khác của cầu: "Chuẩn bị ném lựu đạn!"

"Sẵn sàng!" Lính ném lựu đạn đáp lại.

Đang nói chuyện thì tiếng súng máy phòng không đã dừng, từ hướng họng pháo truyền đến tiếng chửi của Case trung úy: "Sao lúc này lại hỏng hóc! Tên khốn nào khoác lác nói trang bị của Prosen có độ tin cậy cao thế?"

Xem ra 25 viên đạn cuối cùng cũng không thể bắn hết.

Trong nháy mắt pháo ngừng bắn, người Balath hò hét, men theo cầu xông tới.

Lính ném lựu đạn hành động, quả lựu đạn đầu tiên rơi trúng ngay hàng đầu của quân Balath, hơn nữa vừa chạm đất đã nổ, ngay lập tức hạ gục sĩ quan Balath dẫn đầu xung phong, còn tiện thể giết chết thêm ba bốn tên nữa.

Lính ném lựu đạn tiếp tục ném, chắc là có người chuyên phụ trách rút chốt an toàn giúp hắn.

Trên cầu vang lên tiếng nổ đều đặn, quân địch cứ thế bị hỏa lực lựu đạn của hai người chặn lại.

Sau sự hoảng loạn ban đầu, quân địch đã ổn định đội hình, nã súng về phía hầm trú ẩn của lính ném lựu đạn trên cầu.

Dù sao khoảng cách ném lựu đạn vẫn không bằng súng trường, hai bên cứ thế giằng co.

Ngay sau đó, quân Balath bên kia nghĩ ra cách mới, hai người một nhóm, hướng bên này tấn công.

Jonathan chửi một câu ngu xuẩn, giơ khẩu Lee-Enfield vừa thu được lên, một phát bắn gục một tên, sau đó kéo chốt, bóp cò lại bắn gục thêm một tên nữa.

Thế nhưng những khẩu Lee-Enfield nhặt được này không còn nhiều đạn, Jonathan bắn năm phát đã phải thay một khẩu, sau khi quân Balath dâng tặng hơn một trăm cái đầu, Jonathan hết đạn!

Cùng lúc đó, quân Balath trên cầu cũng bắn hết đạn, cả chiến trường bỗng nhiên yên tĩnh!

Sau đó quân địch lại phái thêm một nhóm hai người, lần này là hai gã to cao lực lưỡng, vừa nhìn đã biết rất giỏi đánh cận chiến.

Jonathan rút thanh mã tấu đã mẻ bảy tám chỗ, đứng ở đầu cầu.

Bác sĩ: "Mẹ kiếp, bây giờ là thế kỷ 20 sao? Sao tôi lại thấy không giống?"

Jonathan: "Trên chiến trường đánh đến mức này, đừng nói đao, răng và móng tay cũng là vũ khí."

Bên phía quân Balath, hai gã kia còn chưa tới gần, lại phái thêm hai gã nữa, bọn chúng cứ cách nhau một khoảng an toàn phòng lựu đạn, hai người một nhóm, hai người một nhóm áp sát.

Jonathan múa mã tấu trước người, sau đó đổi từ tay trái sang tay phải, ra dáng vẻ "Đến đây".

Lúc này là 02:15 sáng ngày 30, còn 15 phút nữa mới đến thời gian Rokossovsky đã hẹn tiếp viện.

Nhưng Jonathan cho rằng, quân tiếp viện đến trước bốn giờ đã là nhanh lắm rồi, bởi vì quân đội Liên hiệp Anh chưa bao giờ hành động đúng giờ.

Jonathan đã chuẩn bị tinh thần dùng vũ khí lạnh tử thủ trận địa.

Tuy nhiên, quân địch cứ hai người một nhóm tiến lên như vậy, cũng coi như là giúp hắn bớt việc, đánh với hai tên địch cũng không phải là chuyện khó ——

Jonathan vừa nghĩ như vậy, Case trung úy đã cầm khẩu Lee-Enfield gắn lưỡi lê đứng bên cạnh, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm vào quân địch.

Sau khi bày ra tư thế quyết tử, Case trung úy nhỏ giọng hỏi: "Súng của tôi còn tám viên đạn, làm sao đây?"

Jonathan: "Cứ bình tĩnh, nhìn bọn chúng không giống như được huấn luyện cận chiến bài bản."

Đang nói chuyện thì Martin cũng cầm xẻng công binh đứng sang bên kia Jonathan, liên tục dùng xẻng vỗ vào lòng bàn tay.

Hai gã Balath lực lưỡng đi đầu tiên sững người, dừng bước, ngoái đầu nhìn, ý là chờ nhóm hai người phía sau tiến lên thành đội hình ba người.

Ngay lúc này, những đường đạn tracer từ rất xa bay tới, rơi xuống xung quanh ba tên kia. Một tên lập tức trúng đạn, đầu đạn găm vào vai hắn, xuyên qua người, găm xuống mặt cầu.

Cùng lúc tên thứ nhất ngã xuống, hai tên còn lại cũng trúng đạn, khuỵu xuống mặt cầu, trừng mắt nhìn về hướng đạn bay tới.

Cơn mưa đạn tracer dọc theo cầu, bắn gục từng tên lính Balath cách rất xa!

"Viện binh đến rồi!" Bác sĩ hô lớn.

Jonathan: "Sao lại đến sớm vậy?"

Hắn lập tức nằm xuống, tránh bị bắn nhầm, đồng thời quay đầu lại.

Đạn tracer giống như nước tiểu của một đứa trẻ khổng lồ, không ngừng bay qua đầu mọi người theo đường vòng cung.

Tiếng gầm rú của động cơ vang lên từ trên đường lớn.

Cả tiếng va đập của hộp số nữa, là xe tăng!

Ngay sau đó, bóng dáng xe tăng xuất hiện, con quái vật khổng lồ lao về phía đầu cầu với tốc độ ít nhất 40km/h, bụi mù mịt bốc lên cao ngất sau đuôi xe!

Một xạ thủ đứng trên nắp động cơ, điều khiển súng máy trên tháp pháo bắn liên tục.

Tên xạ thủ đó lại có mái tóc vàng! Nhìn dáng người có vẻ là con gái!

Những chi tiết khác Jonathan không nhìn rõ, chỉ biết trên xe tăng có rất nhiều người, trên ăng-ten radio của xe tăng có một lá cờ đỏ bay phấp phới!

Là lá cờ đỏ đó!

Jonathan đã từng nhìn thấy lá cờ đỏ đó trên tờ The Times, đó chính là biểu tượng của Rokossovsky!

Jonathan vội vàng nheo mắt nhìn kỹ bóng người bên cạnh xạ thủ đang bắn, đúng rồi, chính là bóng người thò đầu ra từ trong tháp pháo quan sát.

Dưới ánh lửa của súng máy, hắn dường như nhìn thấy viền đỏ trên ve áo của bóng người đó, nếu hắn nhớ không nhầm, đó là viền đỏ chỉ có các vị tướng của Ant mới có!

Chẳng lẽ Rokossovsky đích thân đến cứu chúng ta?

Lúc này, người trên tháp pháo hét lên một tiếng, xe tăng khai hỏa, viên đạn pháo bay vèo qua đầu Jonathan, rơi xuống bờ nam.

Vụ nổ chiếu sáng cả một vùng rộng lớn.

Chiếc xe tăng thứ hai cũng khai hỏa, bờ nam lại sáng rực.

Lúc này súng máy trên nóc xe tăng dẫn đầu rõ ràng đã hết đạn, xạ thủ vừa thay đạn vừa hét: "Đừng có nằm trên đường nữa! Ngài Rokossovsky quyết định cho xe tiến thẳng qua cầu! Đứng dậy hết mau!"

Jonathan lập tức bò dậy, kéo theo cả Martin chậm chạp, cùng Case trung úy chạy sang một bên, nấp sau bức tường bao cát.

Xe tăng tiến đến đầu cầu, Jonathan nhìn rõ ràng số hiệu 422 trên xe - là số hiệu xe chỉ huy của Rokossovsky! Ông ấy thực sự đã đích thân đến cứu viện!

Lúc này xe tăng dừng lại, đám bộ binh ngồi trên xe nhảy xuống - tất cả đều mặc quân phục màu đen, cổ áo xắn ra để lộ ra sọc trắng của áo thủy thủ bên trong.

Lính bộ binh lập tức xả súng vào quân địch còn lại trên cầu, dùng hỏa lực PPSh áp chế quân Balath.

Đồng thời, người trên tháp pháo cúi đầu hỏi bằng tiếng Ant.

Cô nàng xạ thủ tóc vàng phiên dịch: "Tướng quân hỏi tình hình các anh thế nào?"

Jonathan: "Vẫn ổn! Nói với tướng quân là mọi người đến kịp thời lắm!"

Sau khi cô nàng tóc vàng phiên dịch xong, vị tướng gật đầu, sau đó giơ tay chào Jonathan, sau đó hạ tay xuống, hét lớn bằng tiếng Ant: "Tiến lên!"

Jonathan vậy mà lại nghe hiểu!

Xe tăng gầm rú, tiến về phía trước với khí thế ngất trời, bánh xích nghiền nát mũ sắt của lính Balath nằm la liệt trên mặt đất.

Trong số những xác chết, có tên lính Balath bị thương lập tức ngừng giả chết, bò dậy định chạy về phía bờ bên kia, kết quả súng máy trên xe tăng khai hỏa, trên người hắn lập tức xuất hiện thêm ba bốn vết máu.

Súng máy đồng trục của pháo tăng cũng khai hỏa, bắn về phía đối diện.

Xạ thủ tóc vàng cũng đã thay đạn xong, tiếp tục khai hỏa.

Chiếc xe tăng số 422 giống như một ngọn núi, vừa phun ra ba luồng lửa, vừa tiến về phía bên kia cầu.

Đối mặt với con quái vật không thể ngăn cản, không ai bì nổi này, quân Balath rốt cuộc cũng sụp đổ.

(Hết chương)

Chương 308: Sư tử trẻ tuổi Balath (Bổ sung 12/81)

Lúc xe của Vương Trung đi qua cầu, quân Balath đã hoàn toàn tan tác, đám lính Balath đã bỏ chạy khỏi đầu cầu, chiến trường rộng lớn chỉ còn lại

vô số xác chết.

Và một sĩ quan Balath đang đứng chĩa súng vào chiếc xe tăng số 422.

Chắc là do trước đó Commando đã thẩm vấn một số binh lính Balath, nên lúc này Vương Trung có thể nhìn thấy tên của viên sĩ quan ngoan cố chưa chịu đầu hàng này.

Trung tá Mayer Apdula.

Vương Trung nghe thấy tiếng lên đạn của Amelia bên cạnh, vội vàng ngăn cản cô nàng: "Khoan đã!"

Amelia nghi hoặc nhìn Vương Trung: "Sao vậy? Loại sĩ quan Balath đến giờ vẫn còn ý chí chiến đấu như thế này không thể giữ lại! Hắn sẽ coi hành động của chúng ta là xâm lược, rồi sẽ chống cự đến cùng!"

"Chẳng phải là xâm lược sao?" Trung tá Balath gầm lên bằng tiếng Ant, "Các người không hề báo trước đã xâm phạm quốc gia của chúng tôi, chẳng lẽ không phải xâm lược sao?"

Vương Trung: "Quốc gia của các người đã cắt đứt đường tiếp tế của quân Đồng minh, hơn nữa còn định đầu hàng Prosen."

Trung tá: "Vậy là các người có thể xâm lược đất nước tôi sao?"

Vương Trung: "Người Prosen đã chủ động khiêu chiến, hơn nữa còn thực hiện chính sách chủng tộc tàn bạo ở những vùng đất chiếm đóng, không kiêng dè tàn sát những dân tộc mà bọn chúng cho là hạ đẳng, bọn chúng là hiện thân của cái ác, cuộc chiến tranh này là cuộc chiến giữa chính nghĩa và tà ác, khi các người định ngả theo phe ác, với tư cách là thành viên của Liên minh chống cái ác, ngăn cản các người là chuyện đương nhiên."

Trung tá cười lạnh: "Tổ quốc của tôi vốn là một quốc gia độc lập, chúng tôi có quyền lựa chọn đồng minh cho mình. Các người xâm lược đất nước tôi, chính các người mới là ác, các người với lũ Prosen mà các người gọi là ác đều là cùng một giuộc!"

"Sai rồi," Vương Trung nhấn mạnh tên của viên trung tá, "Trung tá Mayer Apdula, hãy dùng đầu óc của ông suy nghĩ đi! Prosen, những kẻ tự xưng là dân tộc ưu tú nhất, thì làm sao có thể đối xử tử tế với các người? Nếu Prosen giành chiến thắng trong cuộc chiến này, người Ant sẽ trở thành nô lệ, các người cũng vậy, cùng lắm là được làm nô lệ cao cấp hơn một chút."

Trung tá Mayer Apdula nghi hoặc nhìn Vương Trung: "Các người đã điều tra tôi?"

Hả? Phản ứng gì thế này?

Vương Trung quyết định giả vờ: "Chuyện này không thể coi là điều tra, chúng tôi chỉ biết tên của ông thôi."
Amelia bỗng nhiên mở miệng: "Mayer Abdullah thượng tá! Trong tình báo nhắc tới một trong những lãnh tụ của quân đoàn quan quân tự do kia!"

Vương Trung Tâm thầm nghĩ: "Mình muốn moi lời người khác, sao cô nàng này lại tiếp lời trước?",

Mayer Abdullah thu hồi súng lục nhắm ngay xe tăng, chỉ vào đầu mình: "Các người thế mà đã điều tra tôi, đừng hòng lợi dụng lý tưởng của tôi dụ dỗ tôi phản bội tổ quốc!"

Vương Trung: "Sao lại là phản bội tổ quốc? Nếu tổ quốc do quốc vương ngu ngốc thống trị, người chết đói khắp nơi dân chúng lầm than, vậy lật đổ quốc vương chính là chính nghĩa, là biểu hiện trung thành với tổ quốc.

"Ông bây giờ che giấu lương tâm, trợ giúp quốc vương hà hiếp dân chúng, đầu nhập vào đế quốc tà ác bán nước cầu vinh, mới là phản bội tổ quốc! Ông biết Prosen nhất định sẽ diệt vong, ngẫm lại đến lúc đó quốc gia của ông sẽ biến thành cái dạng gì!"

Mayer rõ ràng đã chần chờ.

Amelia lại nói: "Lưu lại hắn là tai họa! Hắn sẽ..."

Vương Trung: "Hắn sẽ dẫn dắt Balath tranh thủ tự do và độc lập, sẽ đuổi lực lượng thực dân của các người ra khỏi quốc gia này. Nếu như không thể đuổi các người đi, hắn sẽ một mực chiến đấu. Tôi biết, tôi biết điểm ấy nên mới muốn giữ hắn lại.

"Tôi là người của phái thế tục, phái thế tục chúng tôi ủng hộ hết thảy dân chúng thuộc địa tranh thủ đấu tranh dân tộc độc lập."

Kỳ thực Vương Trung không biết trong giáo lý phái thế tục có điều này hay không, nhưng hắn cảm thấy, Thánh Andrews tám phần là đồng hương của mình, trong giáo lý phái thế tục do đồng hương thành lập có xác suất lớn sẽ có điều này.

Amelia cau mày, nhìn chằm chằm Vương Trung.

Còn Mayer Abdullah lại trừng to mắt nhìn Vương Trung, biểu cảm trên mặt tựa như người đi trong bóng đêm hồi lâu bỗng thấy được ánh sáng le lói nơi chân trời, giống như con thuyền lênh đênh hồi lâu trong bão táp nhìn thấy ánh sáng của ngọn hải đăng.

Nhưng hắn lập tức nghiêm mặt, quát: "Dạng dụ dỗ sáo rỗng như vậy tôi thấy nhiều rồi, đều là lừa gạt, chẳng có kết quả gì đâu!"

Vương Trung: "Ông nhìn biểu tình của vị tiểu thư bên cạnh tôi, ánh mắt vừa rồi của cô ấy có thể giết chết tôi. Tôi có cần phải mạo hiểm trở mặt với đồng minh để hứa hẹn suông với ông không? Hơn nữa, lúc này tôi bắn chết ông thì có thể tổn thất bao nhiêu? Chẳng có tổn thất gì cả!

"Vị hoàng đệ mà Liên Hiệp Vương Quốc chọn vẫn sẽ trở thành quốc vương mới, sức ảnh hưởng của Liên Hiệp Vương Quốc từ Barakha sẽ càng lúc càng lan rộng vào trong Balath, mà phái thế tục chúng tôi sẽ tiếp tục truyền bá ở phía bắc Balath.

"Bản địa có một số bộ lạc đã theo phái thế tục, thủ lĩnh của bọn họ tên là Bahram, ông có biết không? Đến lúc đó, chờ khi mâu thuẫn giữa những kẻ thân Liên Hiệp Vương Quốc và các bộ lạc phái thế tục trở nên gay gắt, nội chiến sẽ nổ ra.

"Các bộ lạc phái thế tục sẽ nhận được sự ủng hộ của Ant, còn đám người kia sẽ có vũ khí được vận chuyển liên tục qua Barakha, ngẫm lại xem, Mayer Abdullah! Hãy suy nghĩ kỹ đi!"

Mayer duy trì tư thế cầm súng lục chỉ vào huyệt thái dương của mình, lâm vào trầm tư.

Cuối cùng, hắn chậm rãi rút khẩu súng ra khỏi huyệt thái dương...

Trong nháy mắt này, một gã bộ binh hải quân mặc quân phục màu đen xông lên, đoạt lấy súng lục đồng thời muốn quật ngã Mayer xuống đất.

Vương Trung: "Không cần!"

Tên bộ binh hải quân đoạt súng dừng lại.

Tên bộ binh hải quân khác định đi lên trợ giúp khống chế Mayer cũng dừng lại.

Vương Trung: "Trả súng cho ông ta."

"Tướng quân!" Bộ binh hải quân và Amelia đồng thời hô to.

Vương Trung: "Rút súng trả lại cho ông ta, ông ta sẽ không còn bắn vào mình nữa, cũng sẽ không bắn tôi."

Tên bộ binh hải quân rất nhanh nhẹn trả lại khẩu súng cho Mayer Abdullah.

"Rốt cuộc ông muốn gì?" Mayer vừa cầm súng, vừa chất vấn.

Vương Trung: "Tôi vì tổ quốc của mình, đang chống lại ác ma xâm lược. Ông cũng vậy, chỉ là ông đã nhìn nhầm kẻ nào mới là ác ma, ông bị vẻ bề ngoài che mắt. Nhưng bây giờ ông đã thấy rõ ràng."

Mayer đóng chốt an toàn của khẩu súng, rồi cắm vào bao súng: "Tôi thấy rõ ràng thì đã sao? Tôi có ích lợi gì cho các người?"

"Có chứ, ông có thể kêu gọi những quân nhân cùng chí hướng với ông, để cho bọn họ cũng thấy rõ ai mới là ác ma, để cho bọn họ cũng biết nên chiến đấu với ai!"

Vương Trung nói xong liền leo ra khỏi xe tăng, ba bước nhảy xuống đất, sải bước đi về phía Mayer.

Amelia kinh hãi: "Ông không thể tiếp cận kẻ địch còn vũ khí như vậy!"

Nhìn bộ dạng của đám bộ binh hải quân, có vẻ bọn họ cũng muốn ngăn cản hắn.

Vương Trung hét lớn: "Tôi đang tiếp cận bằng hữu mới của chúng ta! Hắn biết tiếng Ant, chứng tỏ hắn đã hiểu tư tưởng của Thánh Andrews!"

Đám bộ binh hải quân ban đầu còn có chút không phục, định ngăn cản Vương Trung, nhưng khi nghe đến "tư tưởng của Thánh Andrews", bọn họ đều nhìn về phía Mayer.

"Ông nói không sai." Mayer Abdullah nói.

Vương Trung lúc này mới đi qua đám binh sĩ, đến trước mặt Mayer Abdullah, chìa tay ra với hắn: "Đồng chí, rất vui được biết ông."

Mayer không đưa tay ra: "Tôi vẫn không hiểu, chúng ta có thể làm gì?"

Vương Trung: "Theo tin tình báo chúng tôi nhận được, ý chí chiến đấu của Ngự lâm quân Balath rất kém cỏi, nhưng khi xe tăng đi qua, tôi thấy được rất nhiều thi thể binh sĩ Balath, bọn họ đều chết trên đường tấn công.

"Ý chí chiến đấu của bọn họ rất ngoan cường, tôi cho rằng điều này có liên quan đến ông, và quân đoàn tự do của ông."

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng nói chuyện bằng tiếng Angle từ phía sau, hắn quay đầu lại, thấy một sĩ quan Commando đội mũ beret màu xanh lá cây đang đứng cách đó không xa, nhìn Mayer nói gì đó.

Tên thư sinh da trắng đi bên cạnh phiên dịch: "Đội trưởng Commando nói rằng những người lính Balath này thực sự rất dũng cảm, khiến anh ấy... khiến cả đội Commando đều rất sốc."

Mayer: "Chúng tôi vẫn luôn cố gắng truyền bá cho binh sĩ lòng tin bảo vệ tổ quốc. Vừa rồi, sư đoàn trưởng và các sĩ quan cấp cao đã hành động thiếu suy nghĩ, muốn giải cứu một vị hoàng tử, dẫn quân phản công. Nhưng tất cả bọn họ đều đã chết, quân đoàn tự do chúng tôi đã nắm quyền chỉ huy quân đội.

"Tôi thấy các ông không còn nhiều đạn dược nên mới tiếp tục tấn công."

Vương Trung lắc đầu: "Niềm tin của ông đáng được ghi nhận, nhưng tiếc là đã nhầm lẫn kẻ thù. Đồng thời, kỹ năng chỉ huy của ông rất kém. Phát hiện kẻ địch sắp hết đạn, vậy mà lại để binh sĩ dùng mạng sống để tiêu hao số đạn dược ít ỏi còn lại của đối phương, tôi tuyệt đối không tán thành quyết định này. Nếu ở học viện quân sự Suvorov, tôi sẽ cho ông điểm 0, và nghi ngờ tố chất trở thành một sĩ quan của ông."

Mayer cau mày: "Vậy phải làm sao mới có thể..."

"Xung quanh đây đều là núi, rút lui vào vùng núi, tiếp tục chiến đấu mới là cách làm đúng đắn. Đương nhiên, đây chỉ là giả thuyết, biết đâu sau này có ngày các ông phải chống lại quân xâm lược thực sự, khi đó ngàn vạn lần đừng dùng tính mạng của binh sĩ để đổi lấy đạn dược của quân xâm lược."

Vương Trung dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Các ông phải tránh mũi nhọn của quân xâm lược, phát động quần chúng rộng rãi, dưới sự ủng hộ của

quần chúng, hãy đánh du kích, tấn công vào đường tiếp tế của địch, tập kích các toán quân nhỏ lẻ loi của địch, thần xuất quỷ một..."

Mắt Mayer Abdullah sáng lên: "Xin tướng quân chỉ dạy!"

Vương Trung: "Chuyện này nói ra thì rất phức tạp, đợi chiến tranh kết thúc, ông có thể đến học viện quân sự Suvorov để học. Quay lại vấn đề hiện tại, tôi muốn ông đi nói cho những người đồng đội của mình biết ai mới là kẻ thù, tập hợp những binh sĩ trung thành, có năng lực chiến đấu về phía chúng tôi.

"Chờ chúng tôi lật đổ lão quốc vương ngu ngốc kia, các ông có thể đến Ant, học hỏi kinh nghiệm chiến đấu trong chiến tranh, đợi chiến tranh kết thúc, các ông sẽ có được kỹ năng chiến thuật thành thạo, danh vọng to lớn, khi đó trở về Balath, thiên hạ rộng lớn, tha hồ mà làm!"

Amelia vội vàng nói: "Hắn đang lừa ông đấy! Hắn đang hứa hẹn suông đấy!"

Vương Trung chỉ ngón tay cái vào Amelia: "Nhìn xem, cô ấy sốt ruột kìa, ông hiểu ý tôi rồi chứ?"

Mayer Abdullah lắc đầu: "Không, tôi sẽ không để người của mình đến Ant làm bia đỡ đạn."

Vương Trung nhíu mày.

Nhưng Mayer lập tức nói tiếp: "Nhưng chúng tôi thực sự cần phải học hỏi kinh nghiệm chiến đấu. Để những người lính tin tưởng chúng tôi hy sinh để đổi lấy đạn dược của kẻ địch là điều không nên."

Vương Trung lập tức giãn mày: "Vậy thì nhờ cả vào ông."

Lúc này, Vương Trung vẫn chưa biết rằng, sau này Mayer Abdullah sẽ trở thành "Sư tử của Balath", hắn chỉ đang vui mừng vì có thể lôi kéo được một bộ phận quân đội Balath, giảm bớt thương vong cho quân đội của mình.

(Hết chương)

Xin nghỉ phép

2024-07-22

Xin nghỉ phép

Bị con mèo Miến Điện mới đón về cào, phải ra ngoài tiêm phòng dại và uốn ván.

Nhưng vết thương ở vị trí này, gõ chữ đau tay quá, đành phải đợi đến ngày mai đỡ hơn rồi tính tiếp.

Ngày mai (Ngày 15 tháng 7) vẫn sẽ là 2+1 chương, tổng cộng một vạn chữ.

Tiện thể đăng ảnh thủ phạm:

(Hết chương)

Chương 309: Lấy lễ mà đến

Tuy rằng thái độ của Mayer đã thay đổi, nhưng hắn vẫn không chịu bắt tay Vương Trung.

Thế là Vương Trung liền nâng tay lên một chút: "Không bắt tay sao? Cho tình bạn mới."

Mayer sững người một chút, sau đó có chút ngại ngùng, bắt tay Vương Trung đồng thời áy náy nói: "Xin lỗi, để ông đợi lâu như vậy."

"Không sao." Vương Trung cười nói, "Quân đội của tôi phải cố thủ ở đây chờ quân tiếp viện, tôi đưa ông một chiếc xe máy, ông hãy đi truy đuổi những tên lính Balath kia, thuyết phục bọn họ chiến đấu vì tương lai của Balath."

Vương Trung nói như vậy là bởi vì hắn có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Mayer đã hiện lên dấu hiệu quân ta, nên có thể yên tâm để Mayer đi chiêu mộ quân đội.

Nếu danh tiếng của Mayer đủ lớn, có thể lôi kéo được rất nhiều người Balath, như vậy quá trình tấn công thủ đô Balath sau này sẽ vô cùng thuận lợi.

Một là có thể thuyết phục quân thủ thành đầu hàng, hai là có thể khiến người dân nhiệt liệt chào đón, dù sao cũng là Vương Trung có lợi.

Nếu danh tiếng của Mayer không đủ lớn, bị người ta giết chết, Vương Trung cũng chẳng thiệt gì.

Amelia lớn tiếng phản đối: "Sao ông có thể tin tưởng hắn như vậy? Hắn là tướng lĩnh có tiếng tăm của quân địch, thả hắn quay về chắc chắn sẽ gây thương vong lớn cho quân ta! Ngay cả Commando cũng suýt nữa bị bọn họ đánh bại!"

Hai tên Commando đều nghe thấy câu này, gã lực lưỡng đeo cung tên nhíu mày, còn tên thư sinh thì dùng tiếng Ant nặng trịch nói: "Chúng tôi không hề bị đánh bại, còn lâu mới bị đánh bại. Người Balath không có kinh nghiệm chiến đấu, chỉ biết xông lên một cách mù quáng, không gây ra chút uy hiếp nào. Chúng tôi chỉ là sắp hết đạn."

Amelia nhìn về phía Commando: "Bị đánh bại chính là bị đánh bại, cây cầu đã mất, các người thương vong thảm trọng. Không, tướng quân Rokossovsky, tôi phản đối việc thả tên Balath nguy hiểm này về!"

Vương Trung: "Tiểu thư Amelia, cô đã nghe qua điển tích của Ciris chưa? Ciris thời cổ đại có một vị thừa tướng vĩ đại, vì muốn đảm bảo hòa bình cho biên giới, đã nhiều lần bắt sống thủ lĩnh đức cao vọng trọng nhất của bộ

lạc ở biên giới phía Nam, sau đó lại thả ông ta đi, mục đích là để có được lòng trung thành của ông ta."

Amelia nhíu mày: "Có câu chuyện này sao?"

"Có đấy, câu chuyện này thể hiện sự thông thái của người Ciris, là điều mà Liên Hiệp Vương Quốc với lịch sử non trẻ mới hơn một ngàn năm cần phải học hỏi." Vương Trung quay sang Mayer Abdullah, "Tôi muốn nói với ông điều tương tự như vị thừa tướng kia. Mayer Abdullah, ông phục chưa? Nếu chưa phục, ông có thể lợi dụng danh tiếng của mình để tập hợp người Balath chống lại chúng tôi, tôi sẽ lại bắt ông làm tù binh, và hỏi ông câu hỏi y hệt."

Mayer Abdullah nhíu mày: "Điều này... Tôi chỉ có một thắc mắc, nếu tôi chống lại, chẳng phải sẽ khiến quân đội của ông chịu thêm thương vong sao?"

Vương Trung cười ha hả: "Ông xem Commando có bao nhiêu thương vong?"

Tên thư sinh Commando lên tiếng: "Sáu người chết, năm người bị thương."

Vương Trung chỉ ngón tay cái vào hắn, nói với Mayer: "Ông nghe thấy chưa? Vậy binh sĩ của ông có bao nhiêu thương vong? Các người phải đối mặt..."

Thư sinh: "Chủ yếu là thương vong do súng cối gây ra."

"À, chủ yếu là do súng cối gây ra, các người phải đối mặt chỉ là bộ binh hạng nhẹ, chỉ là bộ binh hạng nhẹ tinh nhuệ hơn một chút thôi, hoàn toàn không có vũ khí hạng nặng, kết quả một sư đoàn các người đánh tới, chỉ gây ra chút thương vong như vậy."

Vương Trung dừng lại một chút, nhìn chằm chằm Mayer nói: "Quân đội của tôi là thiết giáp, các người có thể gây ra bao nhiêu thương vong? Nói không chừng, sau nửa ngày chiến đấu, thương vong chúng tôi phải chịu còn ít hơn số người chết vì uống rượu Vodka trong quân đội của tôi."

Viên thiếu tá chỉ huy lính hải quân phản đối: "Chúng tôi sẽ không để nhiều người chết vì uống rượu như vậy! Cho dù muốn uống, thì trong kho tiếp tế cũng không có nhiều Vodka như vậy!"

Vương Trung: "Cảm ơn thiếu tá đã bổ sung."

"Không cần khách sáo."

Lính hải quân cũng thật hổ báo, một viên thiếu tá cũng dám ngắt lời thượng tướng như thường, tất nhiên cũng có thể là do đám người này biết Vương Trung không câu nệ tiểu tiết.

Mayer lộ vẻ bội phục: "Tuy rằng với tư cách là người Balath, tôi không phục lắm khi nghe ông đánh giá về sức chiến đấu của chúng tôi như vậy, nhưng tôi phải thừa nhận, đúng là như thế. Nhất là khi tôi biết quân đội

Liên Hiệp Vương Quốc chỉ có mười người thương vong..."
"Mười một người." Thư sinh Commando sửa lại.

Mayer: "Mười một người. Chúng ta hy sinh nhiều như vậy, lại chỉ có thể tạo thành chút thương vong như vậy, vẫn là bởi vì đối diện không có đạn dược. Không, không thể để tình huống này tiếp tục nữa. Tôi cam đoan với ngài, chỉ cần là bộ đội tôi có thể thuyết phục, tôi nhất định sẽ mang bọn họ tới."

Vương Trung: "Tôi tin anh. Đi đi. Cẩn thận đừng đem mạng đưa đi."

Nói xong Vương Trung chào Mayer.

Mayer càng cảm động, vô cùng trịnh trọng khom lưng cúi đầu với Vương Trung.

Vương Trung không hiểu hắn đang làm gì, chỉ có thể suy đoán đây là một nghi thức chào hỏi long trọng.

Lúc này Grigory quân sĩ trưởng tới nói với Mayer: "Mời đi bên này, tôi đã chuẩn bị sẵn xe máy cho anh rồi, anh biết lái chứ?"

"Đương nhiên." Mayer gật đầu.

Sau đó Grigory đem một thanh súng tiểu liên Sten và bốn hộp đạn giao cho hắn: "Bảo vệ mình cho tốt."

Mayer cảm động đến rơi nước mắt nhận lấy những thứ này, đeo ở trên người, lại chào Grigory, lúc này mới xoay người.

"Này." Grigory gọi hắn lại: "Tôi không tin tưởng anh như tướng quân, cho nên bên trong hộp đạn súng tiểu liên đều là đạn rỗng, thay đổi đi."

Mayer sửng sốt một chút, sau đó cười ha hả: "Như vậy tốt! Như vậy mới tốt! Có vệ sĩ như anh, sự an toàn của tướng quân hẳn là có thể bảo đảm."

Nói xong hắn cũng không đổi hộp đạn, trực tiếp đi về phía xe máy, cưỡi lên đi nhanh như chớp.

Vương Trung rất hài lòng, cảm giác mình lại có một viên mãnh tướng - lợi hại hay không thì không biết, nhưng có thể bớt đánh rất nhiều trận.

Lúc này Vương Trung nghe thấy sau lưng có người từ trên xe tăng nhảy xuống, tức giận đi tới.

Vương Trung vừa quay đầu lại, thấy Amelia lắc lư tấm giáp trước đi tới: "Tôi với tư cách là sĩ quan liên quân, muốn đưa ra nghi vấn đối với quyết sách của anh! Cái này quá không hợp lý!"

Vương Trung: "Vậy để chúng ta xem xem có hợp lý hay không, tôi cảm thấy muộn nhất là tối mai, hắn sẽ mang theo lượng lớn quân Balath tới đầu hàng."

Amelia vẻ mặt hồ nghi nhìn Vương Trung: "Anh muốn đánh cược sao?"

"Được, cược cái gì?"

Amelia nghĩ nghĩ: "Mười Bảng Anh đi."

Vương Trung: "Thành giao."

————

Ngày 31 tháng 8, vào lúc 11:30 trưa, đầu cầu, phòng làm việc của doanh trưởng doanh bộ, tòa nhà ba tầng sở chỉ huy quân Prosen.

Lúc tiếng đập cửa vang lên, Vương Trung lớn tiếng đáp: "Vào đi!"

Amelia vốn đang ở trước cửa sổ nhìn quân đội bên ngoài không ngừng thông qua cầu lớn, lúc này cũng quay đầu lại.

Người lính truyền tin mở cửa đi vào, chào Vương Trung: "Báo cáo tướng quân, lực lượng tiên phong gặp quân đội Balath đầu hàng, người dẫn đầu chính là Mayer Abdullah mà ngài đã nói."

Vương Trung búng tay một cái, nói với Amelia: "Mười bảng Anh!"

Amelia trợn tròn mắt, nhìn người lính truyền tin: "Thật sao? Không phải là các anh được vị thượng tướng nào đó sắp xếp đấy chứ?"

Người lính thông tin vẻ mặt khinh thường: "Tướng quân của chúng tôi còn cần phải nhờ vả ai sao? Lực lượng tiên phong báo cáo rằng quân đội Balath đang tiến về phía bên phải con đường, rất nhanh sẽ đến cầu lớn, yêu cầu chúng ta tiếp nhận. Mayer Abdullah kia lại đi chiêu hàng các đơn vị khác rồi."

Vương Trung đắc ý cười: "Thế nào? Nếu cô không muốn đưa ngay bây giờ, đợi quân đội Balath đến đầu cầu rồi đưa cũng không muộn. Chúng ta sẽ dựng một trạm tập kết ở đây, đợi Pavlov mang theo sở chỉ huy lên, sẽ tổ chức lại ngay tại chỗ."

Không biết Pavlov có hắt hơi hay không.

Amelia: "Anh thật sự định dùng quân nhân Balath?"

Vương Trung đứng lên, đi đến bên cạnh Amelia, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cô nhìn xem, thi thể ở khắp nơi kìa, bọn họ đối mặt với hỏa lực vượt trội vẫn không ngừng xung phong, bọn họ không thiếu dũng khí, Amelia. Đừng khinh thường họ.

"Tôi là binh sĩ của quốc gia bị Prosen xâm lược, khâm phục lòng dũng cảm này của họ. Năm ngoái tôi đã nhìn thấy binh lính của mình, nhìn thấy vô số người dân Ant bình thường, cũng giống như vậy, lao vào lưới lửa của kẻ địch."

Amelia: "Tôi hiểu anh nói, nhưng anh có thể đừng nói lời này bên tai tôi không?"

"Sao vậy, bên tai nên nói những lời đường mật sao?"

Vương Trung vốn định thể hiện một chút tài ăn nói của mình, kết quả nghĩ mấy câu đều quá sến, chỉ có thể thôi.

Lúc này, một chiếc xe Jeep đi đến dưới tầng tòa nhà sở chỉ huy, cái đầu trọc của Pavlov phản chiếu ánh mặt trời, suýt chút nữa làm chói mắt Vương Trung.

Vương Trung rời khỏi cửa sổ, ngồi xuống sau bàn làm việc, lúc này mới phát hiện người lính liên lạc vừa báo cáo vẫn chưa đi.

Vương Trung: "Anh còn có chuyện gì sao?"

Người lính truyền tin nhìn Amelia, trên mặt viết đầy hai chữ "đang hóng chuyện".

Vương Trung: "Không có việc gì thì mau đi đi, gặp tham mưu trưởng Pavlov thì nói tôi đang ở văn phòng tầng ba chờ ông ấy."

"Vâng."

Người lính truyền tin chạy mất dạng.

Ngay sau đó bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nặng nề của Pavlov - gã này khiến Vương Trung có ảo giác sàn nhà đang rung chuyển.

Vài giây sau, Pavlov mở cửa, nhìn qua nhìn lại Amelia và Vương Trung: "Là tôi ảo giác sao? Sao có cảm giác hai người vừa mới tách ra vậy?"

Vương Trung: "Là ảo giác của ông đấy."

Pavlov nhún vai: "Kỳ thực cậu không cần phải để ý, chiến trường là nơi rất dễ kích thích dục vọng, lời khuyên của tôi là lúc này đừng nên kìm nén."

Vương Trung: "Ông nghĩ nhiều rồi, không có chuyện gì đâu. Chỉ có cầm thú mới không quản được bản năng của mình, tôi là người văn minh."

Pavlov gật đầu, đổi đề tài: "Lúc tôi lên nghe nói, cậu phát triển một đồng chí Balath?"

Vương Trung: "Đúng vậy."

"Chúa ơi, Popov lại phải than thở công việc của mình bị cậu cướp mất rồi."

"Chờ Popov đến, để cho ông ấy bận rộn, có một trung đoàn Balath đang tiến về phía này, chuẩn bị đầu hàng. Tôi hy vọng Popov có thể chuyển hóa bọn họ thành lực lượng trung thành."

Pavlov: "Thật sự cần Popov sao? Tự cậu đi là được rồi."

"Tôi còn phải lo chuyện quân sự, hơn nữa Popov cả ngày không có việc gì làm, phải tìm chút việc cho ông ấy làm chứ."

Vương Trung nói chắc nịch.

Amelia: "Sao tôi lại cảm thấy trong cả sở chỉ huy này anh là người rảnh rỗi nhất?"

"Đó là ảo giác của cô đấy."

(Hết chương)

Chương 310: Trường chinh

Sau đó giống như dự đoán của Vương Trung, dưới ảnh hưởng của Mayer Abdullah, rất nhiều binh lính Balath đã đầu hàng quân Ant.

Mỗi khi có một nhóm binh lính Ant đầu hàng, Vương Trung lại châm chọc Amelia một chút.

Sau đó Amelia cũng phát ngán, bất lực hét lên với Vương Trung: "Được rồi được rồi, tôi biết tôi sai rồi! Anh mới là danh tướng, tôi chỉ là phi công! Phi công như tôi biết gì về mấy chuyện này chứ! Anh mới đúng! Anh lúc nào chẳng đúng!"

Vương Trung nhìn thấy dáng vẻ của cô nàng thì không nhịn được cười.

Đến ngày 2 tháng 9, quân viễn chinh do Vương Trung chỉ huy đã tiến vào lãnh thổ Balath hơn hai trăm cây số, bởi vì hành quân quá nhanh, hậu cần bắt đầu có chút theo không kịp.

Vì vậy giữa trưa ngày 3 tháng 9, Vương Trung ra lệnh cho toàn quân dừng lại nghỉ ngơi một ngày, đến sáng sớm ngày 5 tháng 9 mới xuất phát.

Tối hôm đó sở chỉ huy quân viễn chinh được đặt tại một thành nhỏ tên là Zayim.

Đây là một thành phố điển hình của Balath, phần lớn kiến trúc đều là nhà đất, chỉ có nhà của quý tộc địa phương và trưởng lão bộ lạc là được xây bằng gạch đá, vì thế bị trưng dụng làm sở chỉ huy.

Vương Trung được phân một căn phòng rộng rãi sáng sủa làm chỗ ở, kết quả vừa vào cửa đã nhìn thấy chiếc giường lớn có màn che trong phòng.

Vì vậy Vương Trung quay đầu hỏi Grigory: "Cái giường này là sao?"

"Căn phòng này là khuê phòng của tiểu thư nhà nào đó," Grigory nói, "Chúng tôi đã lấy những thứ như bàn trang điểm ra rồi, nhưng tôi cảm thấy cái giường này không tệ, ngủ chắc là rất thoải mái. Ngài cũng vất vả lâu như vậy, nên ngủ một giấc thật ngon."

Vương Trung nhìn chằm chằm chiếc giường suy nghĩ vài giây, nói: "Chuyển cái giường này cho Pavlov đi, ông ấy mới cần nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi ngủ phòng của ông ấy. Phòng của ông ấy không phải là khuê phòng chứ?"

Grigory vẻ mặt khó xử: "Tướng quân, giường này được làm bằng nhung đấy, tôi ở Ant còn chưa từng được ngủ trên chiếc giường cao cấp như vậy!"

"Vậy anh ngủ đi! Lấy giường dã chiến của tôi ra đây! Tôi ngủ cạnh anh!"

"Cái này không ổn đâu ạ? Ngài ngủ giường dã chiến còn tôi thì phải trải chiếu ngủ dưới đất."

Vương Trung nhìn chằm chằm Grigory: "Sao anh cũng học được cái tính xấu của Vasili thế?"

"Kỹ thuật dọn phân của Vasili là do tôi dạy đấy." Grigory tự hào nói.

Vương Trung nhìn chằm chằm hắn vài giây, lắc đầu: "Dù sao tôi cũng đã hạ lệnh rồi, gọi Pavlov đến đây, đây là sự quan tâm của tôi đối với tình trạng sức khỏe của ông ấy."

Một phút sau, Pavlov nhìn chiếc giường lớn phủ nhung: "Tuyệt thật. Cậu chắc chắn không ngủ ở đây sao? Cũng đúng, cậu xuất thân công tước, loại giường này chắc đã ngủ từ lâu rồi."

Nói xong Pavlov không chút ngại ngùng cởi mũ, đặt mông ngồi lên chiếc giường lớn, thành tâm thành ý khen ngợi: "Thật không tệ, đêm nay có thể ngủ một giấc thật ngon."

Vương Trung đột nhiên không muốn nhường giường cho gã nữa, nhưng chuyện này vốn đã rất trẻ con, nếu đổi ý thì càng trẻ con hơn, vì thế Vương Trung gật đầu: "Nghỉ ngơi cho tốt. Tôi đến phòng của ông ngủ giường dã chiến đây."

Pavlov cười nói: "Chuyện vừa rồi có thể viết vào hồi ký, đợi sau này tôi viết hồi ký, nhất định phải ghi lại hành động trẻ con của cậu, nhìn thấy màn che là không muốn ngủ."

Vương Trung: "Tôi còn chưa đến ba mươi tuổi, so với ông thì tôi vẫn là trẻ con thôi."

"Tôi nào dám nói vị tướng nổi tiếng nhất Ant là trẻ con." Pavlov nhún vai, "Đúng rồi, tôi đến là để báo cho cậu biết, chiều nay Lữ đoàn Balath số 1 sẽ đến."

Vương Trung: "Mới có mấy ngày, đã phiên chế xong rồi? Tên Popov lười biếng kia mà làm việc hiệu quả vậy sao?"

Pavlov lắc đầu: "Không phải là do ông ta tài giỏi, mà là do Mayer Abdullah lợi hại, quân đội Balath đầu hàng đều giữ nguyên cấu trúc, sĩ quan vẫn là sĩ quan của quân đội tự do, bọn họ vì giải phóng đất nước đã khổ công học tập từ lâu, quân đội cũng được huấn luyện bài bản - ý tôi là, so với quân đội Balath thì được coi là huấn luyện bài bản."

Pavlov dừng một chút, lại bổ sung một câu: "So với những sư đoàn bộ binh tạm thời chỉ có năm nghìn người chúng ta mới thành lập thì huấn luyện bài bản hơn nhiều."

Vương Trung: "Sau đó ông tập hợp những binh lính này thành một lữ đoàn?"

"Đúng vậy, ngay cả lữ trưởng cũng có sẵn, đều là do Mayer chiêu mộ đến. Thật lòng mà nói, cậu chiêu mộ được Mayer quả thực là một bước đi thần kỳ, chúng ta có thể tiến quân thần tốc như vậy là nhờ cậu."

"Trên đường đi chúng tôi như vào chỗ không người, thậm chí có đơn vị đóng giữ vị trí hiểm yếu của Balath, sau khi bỏ vị trí, chạy bộ hai mươi cây số để đầu hàng."

Pavlov ngồi trên chiếc giường nhung, vẻ mặt đầy khâm phục nói với Vương Trung.

Vương Trung: "Vậy mà có người còn phản đối tôi làm như vậy đấy."

"Những người của Liên hiệp Vương quốc sao? Bọn họ vẫn chưa quen với những quyết sách táo bạo, khác thường của cậu, đợi bọn họ quen rồi sẽ không như vậy nữa. À mà, cậu và Amelia thật sự không có gì sao?"

Vương Trung: "Không có."

Pavlov: "Tôi sẽ không nói với cô Vasilyevna đâu."

Vasilyevna là tên lót của Lyudmila, Vương Trung rất ngạc nhiên khi mình có thể liên hệ đến Lyudmila ngay lập tức, xem ra mình cũng dần dần trở thành người Nga rồi.

Vương Trung: "Không có gì đâu. Amelia chỉ lo tôi bị phục kích, cho nên cả ngày đi theo tôi, dùng trực giác nhạy bén của cô ấy để bảo vệ tôi."

"Được rồi." Pavlov nhún vai, "Tóm lại chiều nay khi Lữ đoàn Balath số 1 đến, cậu hãy động viên bọn họ, bọn họ rất ngưỡng mộ cậu."

Vương Trung: "Không thành vấn đề. Nhưng mà... Bọn họ có hiểu tiếng Ant không?"

"Hầu hết sĩ quan vì muốn học tập kỹ thuật quân sự tiên tiến, đều biết tiếng Ant và tiếng Prosen. Còn binh lính thì... Bọn họ có thể nghe phiên dịch."

Pavlov dừng lại, nhìn đồng hồ, nói: "Ba tiếng nữa, nhớ đấy!"

————

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi vô danh gần Zayim.

Đặc phái viên Hoffman của cơ quan tình báo Prosen nghiêm nghị nhìn người Balath trước mặt: "Chúng tôi đã có được thông tin chính xác, Rokossovsky đang ở thành phố Zayim, anh chắc chắn có thể giết được hắn chứ?"

"Đương nhiên." Người Balath ném ra một miếng thịt nhỏ, một con chim ưng từ trên trời lao xuống, bắt đầu ăn ngấu nghiến, còn người Balath thì nhìn chằm chằm vào mặt Hoffman, "Tôi cũng giống như chim ưng, có thể nhìn thấy hắn từ khoảng cách ba cây số, viên đạn của tôi cũng giống như móng vuốt của chim ưng, sẽ bắn trúng đầu hắn."

Hoffman nhìn con chim ưng trên mặt đất: "Thật sao? Anh không phải là một gã nghệ sĩ đường phố huấn luyện động vật, đang lừa gạt tiền của đế quốc Prosen đấy chứ? Đế quốc sẽ không bao giờ tha thứ cho những kẻ như anh, kẻ trước đó định lừa gạt Viện hàn lâm Khoa học của đế quốc đã bị

nhốt vào phòng hơi ngạt, sau đó chúng tôi còn dùng tóc của hắn ta để dệt chăn."

Người huấn luyện chim ưng Balath cười toe toét: "Yên tâm đi, chỉ cần Rokossovsky dám xuất hiện ở nơi trống trải, hắn ta chắc chắn phải chết."

Nói xong, người huấn luyện chim ưng lên đạn cho khẩu súng trường.

Hoffman lùi về phía sau mấy bước, vẻ mặt như muốn nói "Để tôi xem anh thể hiện".
Người huấn luyện Ưng ném hết thịt trong túi ra, sau đó nằm xuống bên cạnh con chim ưng đang ăn ngấu nghiến, lắp súng.

Hoffman thượng tá: "Thật sự không cần ống ngắm sao? Tôi mang đến thành quả mới nhất của công ty Quang Học Zeiss. Nơi này cách thành thị ít nhất hai ngàn năm trăm mét, chỉ dùng mắt thường..."

"Người Prosen tin khoa học, hôm nay sẽ cho các người biết một chút về những việc mà ngay cả khoa học cũng không chắc có thể làm được. Tôi đã nói rồi, viên đạn của tôi sẽ giống như chim ưng tự tìm được mục tiêu, tôi chỉ cần làm là phát hiện vị thượng tướng Rokossovsky kia, nhắm đại khái khẩu súng vào hướng của hắn."

Người huấn luyện Ưng hướng Hoffman thượng tá triển lãm ống ngắm máy móc của mình: "Nhìn xem, tôi ngay cả thước đo cũng không điều chỉnh, bởi vì khẩu súng này nhiều nhất chỉ 800 mét."

Hoffman thượng tá mím môi: "Nếu như là thật, anh có thể đi đến khu vực trái tim của đế quốc, khoa học viện sẽ chuyên môn thành lập một tổ đề tài nghiên cứu về anh - pháp thuật, cho đến khi đưa nó vào trong phạm vi khoa học kỹ thuật."

Người huấn luyện Ưng chỉ cười, không trả lời.

Lúc này, người Prosen dùng kính của đội pháo quan sát Zayim hô to: "Rokossovsky đi ra! Hắn đi ra, hình như muốn phát biểu với quân đội! Đứng trước khu nhà cao cấp ba tầng chính giữa. Bộ đội hắn muốn phát biểu hình như là người Balath, bọn họ triệu tập quân đội Balath!"

Hoffman thượng tá: "Đừng ngạc nhiên, hắn chiêu an một vị lãnh tụ đồng minh quan quân tự do Balath, đem những người hy vọng lật đổ quốc vương Balath, hoặc là đuổi đi thế lực Liên Hiệp Vương Quốc đều tập trung đến dưới trướng mình.

"Hắn vì nội chiến Balath gieo xuống mầm mống, ác ma này."

Hoffman thượng tá nhìn về phía Người huấn luyện Ưng: "Mục tiêu xuất hiện, có thể đánh trúng không?"

Nói xong thượng tá rút khẩu súng lục Luger P08 của mình ra, để súng ở trạng thái sẵn sàng.

Vị Người huấn luyện Ưng này có thể sống sót hay không, phải xem phát bắn tiếp theo của hắn.

Con chim Ưng đang ăn thịt đột nhiên bay lên, bắt lấy tay thượng tá, mổ một phát vào khẩu súng lục Luger P08.

Thượng tá phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Người huấn luyện Ưng: "Nhỏ giọng một chút, mặc dù bây giờ cách Rokossovsky kia ba cây số, nhưng bên hắn có thể sẽ có âm trận đại sư, có thể nghe được tiếng kêu của anh đấy."

Thượng tá lập tức ngậm miệng.

Mà Người huấn luyện Ưng trực tiếp nhắm mắt lại, cứ như vậy điều chỉnh vị trí ngắm của súng.

Hắn hiển nhiên đã thành lập liên hệ tinh thần với một con mãnh cầm nào đó trên bầu trời.

Vốn ngón tay của hắn vẫn ở ngoài vòng bảo vệ cò súng, lúc này chậm rãi đưa vào bên trong, đặt vào cò súng.

————

Vương Trung đi ra khỏi bộ tư lệnh, nhìn đoàn binh sĩ đầu tiên của Balath xếp hàng trong đại viện bộ tư lệnh.

Sau đó Vương Trung nhìn thấy một người quen: Phóng viên Hợp Chủng Quốc Mike, và cộng sự là nhiếp ảnh gia chiến trường của anh ta.

Mike cười nói: "Chúng tôi nghe nói anh hợp nhất một lượng lớn quân đội Balath, nên đặc biệt đến đây, vừa lúc nhìn thấy những người Balath này đang ở đây xếp hàng."

Vương Trung: "Các anh, phóng viên Hợp Chủng Quốc, chỉ có một điểm tốt: Chạy nhanh hơn bất kỳ ai! Tôi xem tốc độ hành quân của quân đội còn chưa bằng một nửa các anh!"

Mike: "Không, anh đã vượt qua tốc độ tiến công của Prosen khi phát động xâm lược năm ngoái."

Vương Trung kinh hãi: "Tôi vượt qua rồi sao?"

"Phải, anh đã vượt qua rồi, nhưng việc này có liên quan đến việc quân đội Balath quy hàng hàng loạt - gọi như vậy có đúng không? Hay là nên gọi là khởi nghĩa?"

Miệng Vương Trung cười toe toét, không ngờ đánh bại đám gà mờ này lại vượt qua cả người Prosen, tuy nói chiên cá không thể tính là bản lĩnh gì, nhưng mà...

Khoảnh khắc này, Amelia đứng trên xe tăng số 42 đột nhiên quay nòng súng, liên tục bắn về phía rất xa.

Gần như cùng lúc đó, Vương Trung cảm giác mình như nhìn thấy một con chim ưng, lao thẳng về phía mình.

Vương Trung lập tức nghiêng đầu, viên đạn găm trúng vành tai phải.

Máu tươi bắn tung tóe, để lại hai vệt máu trên mặt Vương Trung.

Grigory xông lên, dùng hết sức đẩy Vương Trung xuống đất, lấy thân mình che chắn theo hướng viên đạn bay tới.

Yakov cũng xông lên, trên thực tế tất cả mọi người đều xông lên, cố gắng bao vây Vương Trung vào giữa.

Tiếng súng của Amelia vang lên không ngớt.

Đoàn binh sĩ Balath thứ nhất xếp hàng rốt cuộc cũng phản ứng kịp, nằm rạp xuống đất.

Vương Trung: "Tôi không sao, mọi người muốn đè chết tôi à! Khốn kiếp! Mấy người, đám người Ant lực lưỡng có biết mình nặng bao nhiêu không?"

Amelia hô lớn: "Tôi bắn chết hắn rồi! Tôi bắn chết bọn chúng rồi! Nguy hiểm đã được giải trừ!"

Vương Trung: "Để tôi dậy! Nhanh lên!"

Mọi người lúc này mới buông Vương Trung ra, để anh đứng dậy.

Vương Trung thở dài một hơi, sau đó giơ cao nắm tay phải.

Quân kỳ Ant bay phần phật trên đỉnh tòa nhà tư lệnh.

Vương Trung: "Bọn chúng không thể nào tiêu diệt tôi! Những âm mưu quỷ kế này không thể nào tiêu diệt được tôi!"

Vương Trung nghe thấy tiếng máy ảnh.

Từ khóe mắt, Vương Trung nhìn thấy cộng sự của Mike đang điên cuồng bấm máy.

Vương Trung có linh cảm, mình sắp sửa lại xuất hiện trên trang nhất của tất cả các tờ báo quốc gia rồi.

(Hết chương)

Chương 311: Binh lâm thành hạ (Bổ sung 13/81)

Thi thể của những kẻ ám sát bị Amelia bắn chết từ khoảng cách rất xa đã nhanh chóng được đưa đến trước mặt Vương Trung.

Tổng cộng ba người, hai người vừa nhìn đã biết là người Prosen, người còn lại có lẽ là người Balath - Vương Trung không chắc lắm, nhìn mái tóc và màu da rất giống người Balath.

Nhưng giải quyết vấn đề này cũng rất đơn giản, Vương Trung phất tay gọi vị lữ đoàn trưởng lữ đoàn Balath thứ nhất đang chờ lệnh: "Mustafa, lại đây xem người này có phải người Balath hay không."

Mustafa bước tới, chỉ liếc mắt một cái đã nói: "Đây là Người huấn luyện Ưng."

Vương Trung: "Hắn... có ma pháp không? Giống như Amelia tiểu thư của chúng ta?"

Amelia: "Ý anh là sao? Tôi cứu anh, đừng khách sáo như vậy chứ?"

Vương Trung: "Giống như cô nàng Amelia vậy?"

Amelia nhướn mày.

Vương Trung lập tức đổi giọng: "Giống như em gái Amelia?"

"Tùy anh. Nhưng mà Người huấn luyện Ưng thật sự có năng lực thần bí, nghe nói bọn họ có thể cảm nhận được suy nghĩ của chim ưng."

Vương Trung nhìn Amelia: "Nghe nói?"

Mustafa tiếp lời: "Đều là truyền thuyết, cũng có người cho rằng bọn họ chỉ là những tay súng bắn tỉa có kỹ thuật đặc biệt tốt mà thôi, khi ra tay Người huấn luyện Ưng đa phần dùng chim ưng mổ mù mắt mục tiêu, rất ít khi dùng súng."

Vương Trung: "Tầm bắn của hắn... rất xa."

Vương Trung định nói tầm bắn của hắn ta vượt quá phạm vi highlight của tôi, nhưng lại thôi.

Vương Trung vẫn luôn cho rằng bản thân có highlight này thì có thể cao gối ngủ yên, nhưng giờ xem ra cũng không an toàn như vậy, gặp phải xạ thủ bắn tỉa tầm siêu xa vẫn rất đáng sợ.

Tuy nói muốn làm được việc này là dựa vào năng lực siêu nhiên, mà Prosen lại không có năng lực siêu nhiên, cho nên có lẽ khi đối mặt với Prosen thì vẫn có thể làm càn.

Nhưng - nếu Liên Hiệp Vương Quốc muốn mình chết, vậy thì gay go rồi.

Vương Trung nhìn Amelia.

Amelia: "Yên tâm đi, tôi sẽ không nổ súng vào tướng lĩnh của đồng minh."

Vương Trung: "Nhưng mà chiến tranh rồi sẽ kết thúc, sau này chúng ta còn có thể là đồng minh sao?"

Amelia lắc đầu: "Ít nhất ở Balath sẽ là đồng minh. Thủ tướng của chúng tôi có một câu nói nổi tiếng: Không có mãi mãi..."

"Không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn." Vương Trung cướp lời.

"Ừ." Amelia gật đầu, nhưng sau khi ngừng lại một chút, cô lại nói: "Nhưng tôi và anh là bạn tốt, tôi sẽ không nổ súng với bạn bè."

Vương Trung: "Từ lúc nào mà chúng ta là bạn tốt vậy?"

"Lúc anh thắng tôi mười bảng Anh." Amelia nhìn Mustafa bên cạnh Vương Trung, "Tôi chưa bao giờ nghĩ có thể nhận được sự tôn kính từ tận đáy lòng của người bản địa như vậy."

Vương Trung: "Bởi vì chúng tôi không muốn làm thực dân cai trị bọn họ, chúng tôi hy vọng họ có thể giành được giải phóng dân tộc. Sau này, có thể Ant sẽ trở thành thứ mà họ phản đối, nhưng chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ dốc hết sức ngăn cản chuyện này xảy ra."

Amelia nhìn Vương Trung: "Thật sao? Vậy tôi sẽ chờ xem."

Đừng có chờ xem nữa, dựa theo lịch sử địa cầu, chính các người, Liên Hiệp Vương Quốc mới là trùm cuối, cô cũng đừng do dự nữa, mau gia nhập phe chúng tôi đi!

Lúc này, Amelia nói: "Thật ra anh cũng không cần phải lo lắng quá, những người có năng lực giống như tôi và Người huấn luyện Ưng bị bắn chết kia, hiếm như lông phượng sừng lân. Điểm yếu lớn nhất của ma pháp chính là quá coi trọng thiên phú, không ai có thể tạo ra những người có thiên phú cao một cách ổn định.

"Chính vì vậy mà Prosen mới đưa ra khẩu hiệu 'ánh sáng khoa học kỹ thuật cuối cùng sẽ thay thế ân điển của thần'."

Amelia nhìn người sử dụng năng lực thần bí của Balath, vẻ mặt cảm khái.

Lúc này, thẩm phán đang kiểm tra hai người Prosen đứng dậy, chào theo nghi thức quân đội với Vương Trung: "Báo cáo, giấy tờ tùy thân trên người hai người này đều là giả, bọn chúng nhập cảnh bằng visa ngoại giao của Barakha."

Amelia kinh hãi: "Barakha? Không thể nào! Không thể nào có sơ hở như vậy được!"

Vương Trung: "Đề nghị kiểm tra đại sứ quán của các người ở Balath."

"Tôi sẽ đề nghị." Thượng tá Benjamin, sĩ quan liên lạc nói, "Không, tôi sẽ yêu cầu."

Vị thẩm phán tiếp tục báo cáo: "Căn cứ vào trang bị mà bọn chúng mang theo, cùng với trang phục, tôi cho rằng bọn chúng là đặc công của Bộ Nội Vụ Prosen."

Vương Trung nghiêm túc hỏi: "Anh có thể thẩm vấn bọn chúng không?"

Vị thẩm phán cũng nghiêm túc trả lời: "Bọn chúng đã chết. Chúng tôi không thể nào khiến người chết mở miệng nói chuyện được."

Vương Trung: "Hiểu rồi. Tôi cứ tưởng Thẩm Phán Đình cũng có năng lực thần bí gì đó, ví dụ như trò chuyện với người chết."

Rõ ràng là trước khi xuyên không, Vương Trung đã chơi game "Baldur's Gate 3".

Vị thẩm phán nghiêm mặt nói: "Chúng tôi không có loại kỹ thuật này."

Mẹ kiếp, anh nói như vậy khiến tôi cảm thấy các anh thật sự có loại kỹ thuật này!

Vương Trung hít sâu một hơi, quyết định không so đo với anh ta nữa, anh đổi chủ đề: "Trên người bọn chúng có tài liệu nào hữu ích không?"

"Không có." Vị thẩm phán đáp, "Có thể xác định được là đặc công Bộ Nội Vụ là đã vận dụng kinh nghiệm cá nhân của tôi và một chút suy luận logic rồi, trên văn bản chính thức, tôi sẽ ghi là 'người không rõ lai lịch'."

Vương Trung gật đầu: "Hiểu rồi. Vậy thì tìm manh mối từ trên người của Người huấn luyện Ưng không được chuyên nghiệp kia đi, hắn ta chắc chắn mang theo thứ gì đó có thể chứng minh thân phận."

"Đúng vậy, chúng tôi tìm được chứng minh nhân dân của Balath trên người hắn ta, còn có... giấy phép hành nghề Người huấn luyện Ưng của Balath, và một bức ảnh."

Vương Trung nhận lấy bức ảnh, phát hiện trong ảnh là một gia đình ba người, người đàn ông chính là người đã chết.

Vương Trung lật mặt sau của bức ảnh, nhìn thấy một địa chỉ được ghi phía sau.

Vương Trung: "Ghi lại địa chỉ này. Nhưng đừng đến quấy rầy họ, tôi muốn đích thân đưa di cốt của anh ta về cho gia đình."

Amelia: "Anh lại muốn lôi kéo nhóm người Người huấn luyện Ưng sao? Chết tiệt, anh cứ làm loạn ở Balath như vậy, bao nhiêu công sức chúng tôi bỏ ra đều đổ sông đổ biển hết."

Vương Trung cười nói: "Đây không phải là chuyện tốt sao? Ý tôi là, đối với người dân Balath?"

Amelia không còn trừng mắt nhìn Vương Trung nữa mà quay đầu sang chỗ khác.

Thấy chưa, đặc điểm của người Liên Hiệp Vương Quốc chính là đầu hàng - đầu hàng phe thế tục!

Vương Trung: "Thôi được rồi, chuyện ám sát đã được giải quyết. Ít nhất là tạm thời giải quyết, không thể để khúc nhạc dạo ngắn này ảnh hưởng đến cuộc tấn công, ngày mai nghỉ ngơi và hồi phục, sáng ngày 5 tháng 9 tiếp tục tấn công!"

Nói xong, Vương Trung quay sang Mustafa: "Lữ đoàn của anh gia nhập vào đội quân tiên phong, nhưng mà mọi người có quen ngồi trên xe tăng hành quân không?"

Mustafa: "Không quen, nhưng chúng tôi có thể học."

"Tốt lắm. Mau chóng xuất phát đi, tranh thủ lúc đội quân tiên phong đang nghỉ ngơi và hồi phục."

"Vâng." Mustafa hành lễ với Vương Trung, đó là nghi thức chào rất trang trọng mà Mustafa đã thực hiện với Vương Trung mấy ngày trước.

Vương Trung không nhịn được hỏi: "Nghi thức chào mà Mustafa đã thực hiện với tôi là nghi thức gì vậy?"

"Đó là nghi thức trang trọng và long trọng nhất của chúng tôi, đại diện cho việc chúng tôi coi ngài là người bạn tốt nhất." Mustafa nói.

Vương Trung khẽ mỉm cười, quay đầu hỏi Amelia: "Có nhà ngoại giao nào của Liên Hiệp Vương Quốc từng được người Balath chào đón bằng nghi thức này chưa?"

Amelia: "Anh đừng có giễu cợt tôi nữa."

————

Ngày 5 tháng 9, quân viễn chinh lại lên đường.

Trên đường đi không chỉ có quân đội Balath liên tục đến đầu hàng, mà ngay cả người dân Balath cũng bắt đầu mang đồ ăn thức uống ra chào đón quân viễn chinh Ant.

Cùng lúc quân viễn chinh lại lên đường, bức ảnh do Robert Capa, cộng sự của Mike chụp được đăng tải trên trang nhất của tất cả các tờ báo ở Hợp Chủng Quốc.

Robert Capa đã chụp hết một cuộn phim, tất cả đều là cảnh tượng sau khi thượng tướng Rokossovsky trúng đạn, ông ta giơ cao cánh tay hô vang "chiến đấu", anh ta chọn ra một bức ảnh có bố cục đẹp nhất.

Trong bức ảnh này, thượng tướng Rokossovsky giơ cao tay phải, vẻ mặt kiên cường nhìn về phía trước, lá cờ của quân đội Ant bay phấp phới sau lưng ông ta.

Những người lính Ant bảo vệ ông ta ở bên cạnh tạo thành một kết cấu hình tam giác vô cùng vững chắc.

Bố cục tự nhiên hài hòa như vậy nếu cố tình chụp cũng không thể nào có được, cần phải có một chút may mắn.

Bố cục có sức xung kích mạnh mẽ, kết hợp với tiêu đề giật gân trên các trang nhất, khiến cho thượng tướng Rokossovsky một lần nữa trở thành nhân vật nổi tiếng nhất Hợp Chủng Quốc.

Mà tốc độ tiến triển của quân viễn chinh lại hết sức phối hợp, nội bộ Hợp Chủng Quốc thậm chí tạo thành bầu không khí "chỉ cần Rokossovsky phát động tiến công, tất cả đều sẽ tốt lên".

Thậm chí bầu không khí này còn làm lu mờ ảnh hưởng của việc quân Prosen ở phía nam Ant đột nhiên tấn công ồ ạt.

Đúng vậy, quân Prosen đang phát động tấn công như gió thu quét lá rụng ở phía nam Ant.

Toàn bộ lực lượng của Tập đoàn quân phía nam lại bị chia làm hai tập đoàn, Tập đoàn quân A một đường tiến lên đến sơn khẩu dãy núi Raul, san bằng toàn bộ thành trấn dọc theo sườn núi.

Nhưng cuộc tấn công vào cửa ải bị tướng Fyodor Mikhailovich (vị tướng tiếp quản của Công tước Myshkin) chỉ huy quân đội Raul ngăn chặn gắt gao.

Còn Tập đoàn quân B ở phía đông, mặc dù không thể thực hiện mục tiêu bao vây tiêu diệt Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, nhưng sau khi Gorky tổng rút lui, bọn họ nhanh chóng chiếm lĩnh một phần vịnh sông Sukhaya Verevka, tiến về phía sông Valda.

Giữa hai tập đoàn quân là thảo nguyên rộng lớn, bởi vì cơ sở hạ tầng quá kém, hai bên đều không bố trí quá nhiều quân đội ở đây.

Vì thế báo chí của Hợp Chủng Quốc liền tự ý tô màu của khu vực chiếm đóng của Prosen lên toàn bộ vùng trống trải về binh lực này.

Nhìn thế này quả thật rất đáng sợ.

Nếu không có chiến thắng của Rokossovsky làm giảm bớt lo lắng của mọi người, có lẽ ngay cả doanh số trái phiếu chiến tranh của Hợp Chủng Quốc cũng sẽ giảm một phần.

Chính vì như vậy, ủy ban phát hành trái phiếu của Hợp Chủng Quốc càng ra sức lăng xê tướng Rokossovsky, tung ra một đống sản phẩm ăn theo, từ bưu thiếp đến tem, đủ loại.

Để thu hút các quý bà mua trái phiếu chiến tranh, họ thậm chí còn nghĩ ra cách in sách nhỏ về Rokossovsky, nội dung toàn là những câu chuyện tình yêu lãng mạn của các cô gái Mỹ đến Ant và gặp gỡ vị tướng quân.

Thế là vị tướng Rokossovsky của Ant nhanh chóng trở thành ngôi sao hạng A của Hợp Chủng Quốc, thu hoạch được một lượng lớn người hâm mộ là các bà nội trợ.

Sau đó, tiếng hô Hợp Chủng Quốc mời Rokossovsky đến thăm một chuyến ngày càng dâng cao.

Dù sao giữa Ant và Hợp Chủng Quốc có một tuyến đường hàng không tuyệt đối an toàn, máy bay của Hợp Chủng Quốc hỗ trợ Ant đều bay đến Ant từ tuyến đường này.

Tình huống này kéo dài đến ngày 7 tháng 9, đạt đến đỉnh điểm.

Bởi vì ngày hôm nay, quân viễn chinh Ant đã đến dưới chân kinh đô Balath.

(Hết chương)

Chương 312: Kế hoạch công thành

Kinh đô của Balath tên gọi là thành Balath, là một tòa thành trên núi, trấn giữ con đường hẻm núi dẫn đến Barakha.

Cho nên kế hoạch tác chiến của Ant và Liên Hiệp Vương Quốc mới là đánh từ nam lên bắc.

Nhưng hiện tại, Lục quân Liên Hiệp Vương Quốc còn cách thành Balath 100 km nữa.

Vương Trung đứng trên vùng đất cao ngoài thành, nhìn tường thành cổ kính của thành Balath.

"Để xem nào", hắn hạ kính viễn vọng xuống, quay đầu hỏi Pavlov, "Bức tường thành này dày bao nhiêu vậy?"

Amelia: "Anh không xem tình báo chúng tôi cung cấp sao? Chỗ dày nhất là năm mét."

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm: "May quá, không dày lắm, chỉ cần đủ thuốc nổ là có thể phá hủy."

Pavlov lắc đầu: "Nếu quân địch bố trí hỏa lực dày đặc, chưa chắc có thể tiếp cận để đặt thuốc nổ."

Vương Trung: "Dùng xe tăng yểm hộ là được chứ gì, xe tăng yểm hộ cho công binh xông đến chân tường thành, cho nổ tung phá hủy tường thành, sau đó đại quân tràn vào... Nhưng nếu quân phòng thủ là quân Prosen cải trang thì tiêu đời."

Nếu quân phòng thủ là quân Prosen cải trang, vậy kế hoạch công thành phải hết sức cẩn thận.

Lúc này, Mayer Abdullah và Mustafa của Lữ đoàn Balath số 1 cùng nhau đến, nhìn thấy Vương Trung lập tức hành đại lễ.

Vương Trung: "Mọi người không cần phải hành lễ long trọng như vậy mỗi khi gặp tôi, chúng ta đều là con người như nhau, chúng ta bình đẳng với nhau."

Mayer Abdullah lập tức gật đầu: "Vâng, là chúng tôi sơ suất, tôi thấy ngài đối xử bình đẳng với binh lính, dùng đại lễ long trọng như thế ngược lại là sự sỉ nhục đối với ngài."

Không, cũng không đến mức đó...

Vương Trung chỉ đành cười trừ cho qua.

Mayer nghiêm mặt nói: "Hôm nay chúng tôi đến đây là có việc muốn báo, vì muốn chống lại quốc vương, chúng tôi đã nắm giữ được đường hầm ngầm dưới lòng đất của kinh đô. Đường hầm này hình như được xây dựng từ thời Cổ vương quốc, hiện tại được sử dụng làm cống thoát nước."

Vương Trung lập tức sực tỉnh, cống thoát nước cổ đại, đúng là bối cảnh kinh điển trong game nhập vai, cảm giác bên trong sẽ có Vu Yêu gì đó cư trú, rồi còn ẩn giấu hội kín của bọn đạo tặc nữa, vậy là đủ bộ.

Sau đó hắn nghĩ đến thế giới này còn có siêu năng lực, nói không chừng thật sự có những thứ đó, bèn hỏi Mayer: "Trong cống thoát nước này, có khô lâu binh, Thực Thi Quỷ hay Địa Tinh gì đó không?"

"Khô Lâu là cái gì? Còn hai thứ kia tôi chưa từng nghe qua bao giờ." Mayer lộ vẻ mặt hoang mang.

Lúc này, sĩ quan liên lạc của Liên Hiệp Vương Quốc là Benjamin Thượng tá dùng tiếng Balath nói: "Là hai loại quái vật xuất hiện trong truyền thuyết. Ở Liên Hiệp Vương Quốc cũng có truyền thuyết tương tự, nhưng trong truyền thuyết của Balath lại không có, nên cũng không có từ ngữ tương ứng để dịch. Tóm lại là những thứ chuyên ẩn náu ở những nơi tối tăm như cống thoát nước để tấn công con người."

Mayer lắc đầu: "Không có. Loại thú dữ lớn nhất trong cống thoát nước chính là chuột."

Vương Trung: "Loại chuột đó có phải là cao bằng đứa trẻ tám tuổi, tay cầm vũ khí phát ra ánh sáng xanh lục không?"

Mayer tiếp tục lắc đầu: "Không có, con chuột to nhất cũng chỉ nặng khoảng 1,5 kg, chắc chỉ to bằng này thôi."

Anh ta dùng hai tay khoa tay múa chân ra hiệu, nhìn quả thật là chuột lớn, nhưng cũng không đến mức khiến người ta kinh hãi.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, từ sau khi bị Người huấn luyện Ưng tấn công, hắn hơi nhạy cảm với những năng lực thần bí, hắn chợt nhớ trước khi phát động tấn công, trong tài liệu Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp có nói, Balath có pháp thuật triệu hồi quân đội dị giới và pháp thuật điều khiển người chết, nhưng hình như một đường đánh tới đây lại không hề nhìn thấy.

Thế là hắn hỏi Mayer: "Vậy còn những loại pháp thuật nổi tiếng khác của Balath thì sao? Sao chúng ta đánh một mạch đến đây mà không thấy chúng đâu cả?"

Mayer mỉm cười thật thà: "Bởi vì tôi đã thuyết phục họ đi về phía nam đối phó với quân đội của Liên Hiệp Vương Quốc rồi. Nói không chừng chính vì có họ cản đường nên tốc độ tiến quân của Liên Hiệp Vương Quốc mới chậm như vậy."

"Không", Thượng tá Benjamin lắc đầu, "Không phải, Lục quân của chúng tôi vốn chậm chạp như vậy, phải nói là, so với tốc độ tấn công thần tốc của quân đội Ant, Lục quân Liên Hiệp Vương Quốc chỉ chậm có chút xíu như vậy... Haiz, tôi cho rằng vu thuật của các anh chẳng có tác dụng gì cả."

Vương Trung nhìn Thượng tá Benjamin, thầm nghĩ người Liên Hiệp Vương Quốc các anh giỏi tự dìm hàng mình thật.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến việc ở Trái Đất, quốc gia chế nhạo nước Anh sâu cay nhất cũng chính là nước Anh, bỗng cảm thấy điều này cũng hợp lý.

Ra vậy, thì ra suýt chút nữa đánh chết Vương Trung ta đã là sức chống cự mạnh mẽ nhất mà siêu năng lực có thể làm được, thảo nào Prosen chẳng coi trọng những thứ siêu năng lực này.

Vào thời đại vũ khí lạnh, những siêu năng lực này có lẽ rất có ảnh hưởng, nhưng khi đối mặt khoa học công nghệ hiện đại, siêu năng lực có vẻ hơi kém cạnh.

Hoặc phải nói, khi khoa học kỹ thuật và công nghiệp phát triển vượt qua một ngưỡng nhất định nào đó, siêu năng lực bắt đầu trở nên vô dụng.

Vương Trung cảm thấy hắn dần dần hiểu được thế giới này.

"Tướng quân", Mayer cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Trung, "Nếu đi qua cống thoát nước, vòng qua công sự phòng ngự, có thể giảm thiểu thương vong cho quân ta. Đội đột kích có thể thừa cơ đánh úp nơi đóng quân ở cửa thành, nhanh chóng chiếm được cửa bắc."

Vương Trung: "Quân đội đóng giữ trong thành là người Balath hay là người Prosen?"

"Là người Balath, dù sao thành phố người xe qua lại, còn có cả nhân viên ngoại giao của Liên Hiệp Vương Quốc đóng tại đây, không thể nào thay thế họ bằng người Prosen một cách dễ dàng như vậy được."

Mayer vừa dứt lời, Mustafa liền tiếp lời: "Nhưng đám người Balath này không giống chúng tôi, chúng tôi vì muốn cứu nước, nghiêm cấm binh sĩ sử dụng kẹo ánh trăng, đây là loại kẹo được luyện từ một loại thực vật đặc sản ở địa phương, có tác dụng kích thích thần kinh rất mạnh, người ăn vào sẽ nhảy nhót loạn xạ, cực kỳ phấn khích, hơn nữa sẽ không cảm thấy đau."

Vương Trung nheo mắt, nhìn sang Thượng tá Benjamin.

Thượng tá: "Phải, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Balath gọi pháp thuật điều khiển người chết là thuật điều khiển thi thể, chúng tôi cho rằng các Vu sư đã sử dụng một phiên bản mạnh hơn của kẹo ánh trăng, hoặc đã thêm vào một số loại thảo dược quý hiếm khác để tăng cường khả năng kích thích."

Vương Trung thở dài: "Khi tấm màn che của sự thần bí bị vén lên, thứ ẩn giấu bên dưới thật sự tầm thường đến mức khiến người ta phẫn nộ."

Pavlov: "Vậy chúng ta hãy thử xem lưỡi lê của những con chó trung thành của Hoàng đế đã phê thuốc này có đâm thủng được Tokarev cải tiến hay không."

Vương Trung: "Chúng ta có Tokarev cải tiến sao?"

"Vừa mới được chuyển từ trong nước đến một lô, đúng lúc Lữ đoàn 393 Bộ binh Hải quân đang được nghỉ ngơi hồi phục, nên cấp phát cho họ luôn." Pavlov nói, "Cũng đúng lúc lính thủy đánh bộ tinh nhuệ được nghỉ ngơi mấy ngày rồi, đến lúc ra trận rồi."

Vương Trung quay đầu hỏi Thượng tá Benjamin: "Biệt đội đặc nhiệm của Sư đoàn Dù số 1 có thể xuất động được chưa? Còn Commando nữa. Tôi muốn để lính đặc nhiệm của Liên Hiệp Vương Quốc và lính đặc nhiệm của chúng ta cùng thực hiện nhiệm vụ này, tấn công các mục tiêu khác nhau, sau đó xem bên nào không hoàn thành nhiệm vụ.

"Như vậy cũng có thể giải quyết được vấn đề Lục quân Liên Hiệp Vương Quốc không kịp tham gia công thành."

Thượng tá Benjamin nhìn chằm chằm Vương Trung mấy giây, nói: "Nể tình bằng hữu giữa ngài và Amelia, tôi sẽ không cho rằng ngài đang mỉa mai chúng tôi đâu."

Vương Trung: "Tất nhiên là không rồi, ngay cả các anh cũng tự biết Lục quân Liên Hiệp Vương Quốc chậm chạp đến mức không thể nào kịp đánh trận hợp vây từ hai phía nam bắc, cho nên tôi mới muốn cử Biệt đội đặc nhiệm của Sư đoàn Dù số 1 và Commando, những đội quân thiện chiến nhất, xuất phát trước, đây là phương án dự phòng cho tình huống hiện tại."

Amelia: "Đôi khi cách nói chuyện của anh khiến người ta rất khó chịu, nhưng đúng là như vậy, đây là phương án dự phòng được chuẩn bị sẵn sàng trong trường hợp không tin tưởng vào năng lực của Lục quân. Biệt đội đặc nhiệm của Sư đoàn Dù số 1 và Commando đều đã chuẩn bị xong.

"À đúng rồi, tôi nhận được tin từ trong nước, sau trận chiến này, Sư đoàn Dù số 1 sẽ được ban tặng danh hiệu Hoàng gia, cho nên tôi hi vọng anh sẽ sắp xếp cho họ tấn công mục tiêu quan trọng hơn."

Vương Trung quay đầu hỏi Mayer: "Hoàng cung được bố phòng như thế nào?"

Mayer: "Vốn dĩ tối qua chúng tôi sẽ gửi bản đồ bố phòng của hoàng cung ra ngoài, nhưng không ngờ tối qua cảnh sát mật của hoàng cung đột nhiên tiến hành vây bắt khắp thành, nên không thể gửi bản đồ ra ngoài được."

Mustafa: "Nghe nói có người nước ngoài tóc vàng mắt xanh chỉ huy cảnh sát mật hoàng cung vây bắt."

Vương Trung: "Chẳng phải các anh có đường hầm sao?"

"Đoạn đường hầm đi vào hoàng cung đã bị phá hủy, chúng tôi nghi ngờ có nội gián." Mayer Abdullah phẫn nộ nói, "Hơn nữa cấp bậc của tên nội gián này không thấp."

Amelia: "Vậy là hiện tại chúng ta đã nắm được bố phòng của quân địch bên ngoài hoàng cung..."

Vương Trung cắt ngang lời cô: "Không, có thể họ đã thay đổi bố phòng rồi."

"Lúc người của chúng tôi ra ngoài, họ vẫn chưa thay đổi bố phòng." Mayer nói.

Vương Trung: "Người Prosen làm việc rất cẩn thận, chắc chắn họ sẽ thay đổi bố phòng. Nhưng những vị trí trọng yếu của hệ thống phòng ngự sẽ không thay đổi, chỉ là người trấn giữ từ người Balath đổi thành người Prosen mà thôi. Thật ra, so với việc đối mặt với đám điên cuồng vì phê thuốc, tôi thà đối mặt với quân Prosen, ít nhất trong lòng còn thấy yên tâm hơn."

Trung sĩ Grigory vốn ít khi lên tiếng cũng nói: "Đúng vậy, tôi ngán giết quân Prosen lắm rồi, tất cả bọn chúng, ngay cả lúc chết cũng gọi mẹ theo một kiểu, ngữ điệu y hệt nhau."

Tất cả mọi người đều cười ồ lên.

Vương Trung: "Vậy kế hoạch của chúng ta là như vậy, trước tiên sẽ cho lính đặc nhiệm đi qua đường hầm tấn công các vị trí trọng yếu của địch, sau khi chiếm được các vị trí trọng yếu, đại quân sẽ bắt đầu tấn công.

"Xét thấy tinh thần chiến đấu và tính chủ động của lính đặc nhiệm cao hơn, tôi đề nghị nên tấn công vào ban đêm."

Ban đêm, tinh thần chiến đấu càng mạnh, tính chủ động càng cao, sức chiến đấu của đội quân đó càng lớn.

Pavlov: "Được, nếu là lính thủy đánh bộ thì tấn công ban đêm không thành vấn đề."

Thượng tá Benjamin cũng đồng ý: "Thời điểm thích hợp nhất để lính dù đổ bộ là ban đêm, cho nên lính dù cũng rất giỏi tấn công ban đêm. Còn Commando, hừ, bọn họ là bóng ma của màn đêm, sẽ giống như quỷ mị tiêu diệt sạch sẽ quân địch."

Vương Trung: "Tốt, vậy quyết định là đêm nay tấn công. Sáng mai chúng ta sẽ dùng pháo hạng nặng oanh tạc tường thành, coi như là phương án dự phòng trong trường hợp đánh úp bất ngờ ban đêm thất bại, chúng ta có bao nhiêu khẩu pháo 203?"

Pavlov: "Chúng ta có một Trung đoàn Pháo binh Hạng nặng Đột phá, tổng cộng 24 khẩu pháo 203."

Vương Trung: "Tập trung toàn bộ số pháo đó lại, tranh thủ ban ngày hôm nay chọn vị trí đặt pháo. Cho những đồng chí Balath am hiểu tình hình trong thành dẫn pháo thủ đi chọn vị trí."

"Rõ!"

Vương Trung lại nâng kính viễn vọng lên, nhìn tòa thành cổ trước mặt.

Đây chính là điểm cuối của cuộc viễn chinh lần này, sau khi đánh hạ tòa thành này, nên cân nhắc xem làm thế nào để chặn đứng quân Prosen ở bờ sông Valda. Tập đoàn quân Cơ động số 1 mới chỉ được nghỉ ngơi hồi phục có một tháng, không biết đã khôi phục đến đâu rồi.

Mà những đơn vị được điều động đến hỗ trợ cho Tập đoàn quân Cơ động số 1 trong chiến dịch Yeisk, e rằng vẫn chưa hồi phục.

Chủ yếu là những đơn vị như Sư đoàn 401 đã chịu tổn thất quá nặng nề.

Lúc này, Vương Trung vẫn chưa biết, sau này hắn còn phải đi Hợp Chủng Quốc một chuyến.

(Hết chương)